

ČÁST I

Kapitola třetí

POČÁTEK A DŮVODY LIDSKÉHO DUCHOVNÍHO ÚPADKU

Výtah z knihy „Základy lidské duchovnosti“, str. 71 – 102, 3. kapitola, část I.

Aby se náležitě porozumělo této záležitosti, je nutné mít určitou představu o procesu, jímž nastalo počáteční rozštěpení jediné lidské formy do dvou fyzických forem - muže a ženy.

Bylo by nesprávné uvažovat, že původní androgynní lidé byli fyzicky rozštěpení na dvě poloviny. To se nemohlo stát, neboť tito byli v plnosti a úplnosti svého duchovního stavu; rozštěpit je by doslova znamenalo usmrtit je. Také by to vytvořilo takovou duchovní záhubu, ve které by mohl zaniknout sám jejich život. Ten, kdo je dle své počáteční volby zcela a úplně duchovní, nemůže mít méně duchovnosti, než si sám zvolil. Cokoli méně než úplnost a plnost neznamená vůbec nic a to je duchovní smrt.

Z tohoto důvodu se rozštěpení počalo zcela odlišným způsobem. Úplnost a plnost duchovnosti každého člověka je vždy relativní k Absolutní duchovnosti Nejvyššího. Tato přibližnost vychází z ideje něčeho, co není zcela stejné jako Nejvyšší. Ale toto „ne zcela stejné“ je veškerou vlastní duchovností toho jednotlivého. Zároveň existuje idea principu femininity a principu maskulinity, která uvnitř utváří tohoto jednotlivce. K této ideji je přidána idea poslání a přípravy člověčenstva a planety Země na toto poslání. Z kombinace těchto tří idejí - ideje relativnosti všeho vůči Nejvyššímu, ideje principů maskulinity a femininity a ideje poslání a přípravy na toto poslání, z jejich jednoty a vzájemnosti se vynoří idea nová. Tato nová idea je touhou, přáním s úmyslem postupovat dál s určitým plánem. Jakákoli idea sentientní bytosti, která vychází z takovéto jednoty, má dle svých principů sklon se aktualizovat a stát se reálnou.

Aby se tedy postupovalo a pokračovalo dle plánu, jakmile se taková idea vynoří, je nadělena Nejvyšším a je oživena jako sentientní entita, ve které se tato idea konkretizuje.

První lidé se stali prototypy pro vybudování nové fyzické formy takovéto ideje. Protože každá sentientní entita obsahuje v sobě ideu femininity a maskulinity jako dvou sjednocených principů a protože tyto principy jsou relativní pouze ke své absolutní povaze v Nejvyšším, je z nich stvořena fyzická mužská nebo ženská forma a Nejvyšší ji nadělí duchem života.

Co se týká prvních lidí, tak ti poté, co vybudovali a připravili vše pro tento krok, jednoduše opustili svá fyzická těla, která se rozpadla do svých počátečních elementů, a vytvořili v duchovním světě zvláštní společnost, z níž udržovali neustálé duchovní pouto s lidmi na planetě Zemi, aby se tak dodržel Velký plán.

Druzí lidé se tak objevili jako první jak ve fyzické formě muže, tak i ženy. Protože povstali, pocházeli a stali se z kombinace těchto dvou idejí a z nadělení Nejvyššího, ve svém počátečním stádiu se jen velmi nepatrně duchovně a duševně lišili od svých

prototypů. První krok ve vytváření této změny mohl být pouze fyzický, aby se neporušila postupná následnost unáhlenou rozdílností duchovnosti a duševnosti.

Tak se umožnilo zachování všech znalostí a výtvarných prvních lidí. Nic nechybělo. Jediná zkušenost, která chyběla, byl fyzický zážitek fyzické jednoty principů femininity a maskulinity. Ten je vykompenzován navazováním fyzického kontaktu s opačnou sexuální fyzickou bytostí formou sexuálního styku, který se stal jedním z hlavních zdrojů, jímž a z něhož je možné dosáhnout úplného a plného duchovního uvědomění a zážitku.

Protože je ale účel a záměr tohoto styku zcela duchovní - dávat, přijímat, sdílet a oplácet tuto úplnost a plnost duchovního stavu, není nikdy ohraničen na jednoho muže či ženu. Takovéto ohraničení by ochudilo sentientní entity o schopnost dávat, dostávat, sdílet a oplácet při co největším možném počtu jiných bytostí a mohlo by z tohoto vztahu vyčerpat jakoukoli duchovnost. Účelem je dávat a oplácet všem, sdílet se všemi a dostávat od všech. Jedině v takovémto bezmezném a bezpodmínečném postoji může být pravá duchovnost jako ve svém vlastním. Jeden nenáleží pouze jednomu; takové náležení by vyústilo do vlastnění, výlučnosti a negace všeho. Neboť jeden patří všem a všichni patří jednomu.

Záměrem takového sexuálního styku je samozřejmě získání vždy co největší plnosti a úplnosti duchovního uvědomění. Neboť toto je od Nejvyššího. Vše ostatní v tomto ohledu není z Nejvyššího, ačkoliv je to Jím/Jí povoleno pro již dříve zmíněný účel poučení.

Jelikož toto byl v těchto dnech pravý účel sexuality, nerodily se fyzickým způsobem žádné děti a neexistovala žádná formální instituce manželství. Ve druhém stádiu existence člověčenstva reprezentovaném druhou skupinou lidí, kteří vstoupili do jsoucna a bytí poté, co první lidé odešli, pokračovalo rození nových lidí přímým nadělením od Nejvyššího, který tvořivě použil všechny nové duchovní ideje, které se zrodily jako výsledek duchovního, duševního a sexuálního a fyzického spojení muže se ženou a ženy s mužem. Zdali se toto nové nadělení objevilo v mužské, či ženské fyzické formě, záviselo na obsahu, kvalitě a účelu této nové zrozené ideje.

Jelikož toto nadělení nemůže být samo o sobě ve svých principech rozděleno, protože nic by nemohlo žít v takovéto odluce, je každá fyzická forma bez ohledu na své vzezření nadělena úplným souborem těchto principů, které jsou relativní pouze ke své absolutní povaze v Nejvyšším. Tudíž každá mužská a ženská fyzická forma v sobě obsahuje veškeré charakteristiky jak femininity, tak i maskulinity. Jediným rozdílem je to, že jimi zvolená fyzická forma je specifitější jedna od druhé, to jest poskytuje výraznější a větší perspektivu jejich duchovnosti, citění, myšlení a činnosti.

Specifičnost lásky, dobroty, vůle a motivace se může mimo jiné projevit jako něžnost, jemnost, laskavost, mírnost atd., což vše fyzicky koresponduje s ženskou fyzickou formou. Na druhé straně se specifičnost moudrosti, pravdy, rozumu, myšlení atd. projevuje kromě jiného jako síla, vytrvalost, rozhodnost, sebevědomí atd., což vše fyzicky koresponduje s mužskou fyzickou formou. Je tedy zcela nesprávné uvažovat, že jedině žena může být jemná, laskavá, něžná, mírná a milující a že jen muž může být silný, rozhodný, vytrvalý a sebevědomý atd. V tomto významu se tyto vlastnosti projevují v nejzevnějším stupni nejzevnějšiho následného kroku přednostně v těchto zvláštních fyzických formách. Ale uvnitř těchto jednotlivých fyzických forem jsou všechny ostatní principy vždy přítomny a projevují se bez ohledu na to, má-li někdo mužské či ženské tělo. V pravém smyslu tedy nikdy nebyla, není a nebude žádná rozdílnost mezi muži a ženami v jakémkoli ohledu vyjma jejich fyzického vzhledu.

Nemůže ani žádná být, protože počáteční nadělení od Nejvyššího se nemůže rozštěpit, chce-li přežít. Rozdělit toto nadělení je jako rozdělit Nejvyššího, a to není možné. Kdyby to možné bylo, pak by celé Stvoření upadlo a rozpadlo by se.

Znalost týkající se této danosti byla součástí plného uvědomění, a tak tedy v nich nebo u nich nemohla být ani neexistovala žádná idea diskriminace jakéhokoli druhu.

Lidé této nové úrovně byli i nadále tvořeni procesem přímého nadělení Nejvyšším s tvůrčím využitím nových idejí zrozených z duchovního, duševního, sexuálního a fyzického styku mezi mužskou a ženskou populací. Byli stvořeni s plnou znalostí všeho, co do té doby existovalo. Nerodili se žádní neznalí lidé. Poznávání v tomto stádiu neprobíhalo od ničeho k něčemu, jak je tomu u současných lidí, ale od všeho k ještě většímu. Každý si svobodně zvolil oblast své činnosti, v níž toužil vyniknout a poskytnout to nejlepší, což také přispívalo k jeho neustálému zdokonalování a ku prospěchu celého člověčenstva a všech sentientních entit po celém Vesmíru a ve všech dimenzích.

Uspořádání, účel a využívání vlády byly v zásadě stejné jako u prvních lidí. Pokračovali v přímém komunikování s Nejvyšším, s duchovním světem, se zprostředkujícím duchovně - přírodním světem a se všemi vesmíry, galaxiemi a planetami ve všech dimenzích. Měli k dispozici vysoce vyvinuté technologie, možnost interstelární dopravy a neobyčejné psychické schopnosti. Neexistovalo zde žádné formální náboženství ani uctívání Boha, neboť úplnou plností jejich užitečnosti a jejich přímým komunikováním s Nejvyšším byl jejich životní styl neustálou bohoslužbou a nedílným náboženstvím. Poučky tohoto náboženství se zakládaly na zcela zřejmé a jednoduché pravdě: Nejvyšší je Absolutním jsoucnem a Absolutním bytím Absolutní lásky a Absolutní moudrosti a všech ostatních absolutních principů „Já jsem“, z Něhož vše ostatní nastává, probíhá a stává se. Nejvyšší je samotným zdrojem života každého. Uznání, přijetí a využívání této pravdy s láskou a moudrostí se všemi jejími důsledky a následky JE pravým náboženstvím a uctíváním Boha. Taková úroveň uvědomění a praxe je pravou duchovností. Vše ostatní je bezvýznamné a není nutné.

Tento typ náboženství a bohoslužby existuje neustále po celou dobu a po celém Stvoření kromě planety Země, kde byl zapomenut, což bylo výsledkem prožívaného lidského duchovního úpadku.

Životní styl, uspořádání této druhé úrovně společnosti a její vláda ve formě sedmičlenné Nejvyšší rady a následných vládních orgánů, které se vztahují k sedmi oblastem lidského života, trvaly po několik miliónů roků.

Fyzická struktura druhých lidí byla poněkud odlišná od prvních, kdy tito druzí nebyli tak vysocí, nevážili tolik a jejich délka života byla okolo dvou tisíc let. Nebylo žádných fyzických, duševních ani duchovních neduhů, nemocí, neštěstí a nehod jakéhokoli druhu. Jelikož tu nebylo žádných idejí takových negativních událostí či možností; které by byly přítomné buď v nich, nebo ve všeuniverzálním vědomí, nemohly takovéto věci nastat, probíhat ani se stát.

Po mnoha generacích se původní idea účelu těchto lidí vytratila a upadla do temnot. Povaha nejzevnějšího stupně nejzevnějšího kroku je taková, že když v něm někdo setrvává příliš dlouho, počne se procesem pohlcování vytrácet původní vědomá paměť vlastního účelu. Výsledkem toho bylo, že další úroveň lidí byla připravena na svou existenci.

Uběhlo několik miliónů let. Přírodovědci tohoto období ovládali veškerou technologii a

vývoj přírody. Protože se neustále zabývali pouze zákony, myšlenkami a ideami o přírodě v přírodním stupni, v určitém časovém bodě vyvstala jednoduchá přirozeně se naskýtající otázka:

„Co by se stalo, kdyby se někdo pokusil vysvětlit vznik veškerého života přírodními procesy, aniž by bral v úvahu jakékoliv ne-přírodní nebo duchovní příčiny? Jaký by byl lidský život bez jakékoliv duchovnosti?“

Taková otázka je zřejmým následkem pouze v nejzevnějším stupni Stvoření, jímž je přírodní stupeň. Uvnitř tohoto stupně je jeho vlastní nejzevnější stupeň schopen vytvořit takovou otázku. Tudíž tato otázka je výsledkem nejzevnějšího stupně nejzevnějšího kroku, který má povahu z „vně“ do „uvnitř“. Jelikož otázka je z toho „vně“, odpověď na ni se musí zobrazit také z toho „vně“. Jinak by ztratila svůj význam. Taková otázka je nutným následkem jakéhokoli přírodního stupně kdekoli ve Vesmíru kvůli faktu, že jeho pozice je tou nejméně vzdálenou od plné a úplné duchovnosti nejnějnějšího stupně. V přírodním stupni je duchovnost ve své nanejvýš řídké nejzevnějškovatosti.

Jestliže se někdo neustále zabývá touto nejzevnějškovatostí podle povahy jím zvoleného povolání, bude mít sklon vytvořit si zvyk pohlížet na vše z pozice této nejzazší vnějšnosti. Z toho úhlu pohledu je už jen malý krůček k položení zmíněné otázky.

Jakmile je otázka položena, jakmile se tato idea vynoří ze sentientní entity bez ohledu na to, v jaké přírodní dimenzi, má vždy sklon se dle obecného principu duchovnosti realizovat a aktualizovat. Jinými slovy: musí být zodpovězena.

Nejvyšší před počátkem času a prostoru předvídal, že se tato otázka někdy v čase a na určitém místě objeví, a vyvinul Velký plán, aby se tato otázka zodpověděla na stejné úrovni, kde povstala. I když taková otázka mohla vyvstat kdekoli ve fyzickém vesmíru, v jakékoli fyzické dimenzi, byla vybrána a dostala se do ohniska pozornosti - aby se vyhnulo rušení a zneklidňování přírodního stavu - doba, pozice a situace, ve které se tato otázka mohla nejen položit, ale i explicitně a doslovně zodpovědět. Protože je to doslovná otázka, může se na ni dát jen doslovná odpověď. Přírodní stav by nerozuměl jakémukoli jinému způsobu odpovědi.

Jakmile byla vybrána tato pozice, doba a situace, byl Nejvyšším v procesu stvoření hmoty, ze které byl stvořen fyzický vesmír, do této hmoty vštípen slib, že se tato otázka zodpoví. Toto vštípení zabraňuje nebezpečí, že by tato otázka mohla vyvstat jinde než na předem nachystaném místě, a tak se zachovává stabilita ve fyzickém vesmíru.

Je nutno si pamatovat, že kvůli propojení všech systémů, dimenzí, světů a vesmírů, jak se popisuje na předcházejících stranách, je dostatečné, že se na tuto otázku a na její odpověď soustředí pouze v jednom malém místě a v určitém čase, ale má při tom plný dopad na cokoli jiné ve jsoucnu a bytí.

Vybraným místem a zvolenou dobou, kde a kdy byla tato otázka položena, byla planeta Země přibližně před třiceti milióny roků dle pozemského času. Položením této otázky odstartovala další fáze duchovní historie lidstva a započala další fáze Velkého plánu Nejvyššího.

Přírodovědci, kteří tuto otázku položili, chápali velmi dobře její obsah a její důsledky. Had v Bibli reprezentuje tento zevnější přírodní stupeň, z něhož a jímž je tato otázka

položena. Protože přírodovědci se zabývají především přírodními zákony, které se zjišťují přírodními nástroji určenými k přizpůsobení se senzoričným orgánům lidského fyzického těla, otázka se iniciovala v konglomerátu lidských fyzických smyslových vstupů a výstupů. Žádná jiná úroveň lidské mysli by nemohla započít s takovou otázkou, protože dostává vždy odpověď kvůli skutečnosti, že je živou a myslící entitou. Avšak oživené smyslové orgány ve svém omezeném celku fyzické zkušenosti a se svou velmi nízkou duchovností samy o sobě mohou a budou iniciovat tuto otázku. Jakmile je tato otázka počata, vystupuje k vnitřní úrovni, kde je duchovnost. Duchovnost však sama v sobě zná odpověď včetně důsledků a následků této situace. Ale cokoli duchovnost zodpoví, sestupuje do smyslové úrovně nejzevnějšího přírodního stupně a projevuje se zde prostředky, které jsou přístupné tomuto stupni - konkrétní reprezentací. Jednoduše se to stane. Žádný jiný způsob odpovědi není možno na této úrovni a na tomto stupni pochopit. Jakmile se ale odpověď poskytne jí a jemu vlastní řeči - řeči stávání se, událostí a konkrétní zkušenosti, její obsah a smysl je přiváděn zpět ke všem ostatním úrovním. Jak postupují ve stoupající posloupnosti, tato odpověď se překládá do jazyka každé úrovně a každého stupně. Takto každý má a chápe, co se děje, a každý se může poučit z této zkušenosti.

Jak si je nyní možno připomenout z Bible, had směřuje svoji otázku k ženě neboli, chceme-li být přesní, k femininnímu principu jsoucna. Jedním z femininních principů je láska k vlastnímu poznání. Na úrovni nejzevnějšího stupně nejzevnějšího kroku je tato láska láskou ke zkoumání a objevování nových věcí. Jakmile tato smyslová, tato poslední duchovní oblast lidského jsoucna, kterou představuje had, položí tuto otázku, tato automaticky směřuje k té části lidské mysli, která touží objevovat a zkoumat. V duchovním smyslu je to ženský princip. Proto je v biblickém smyslu tato otázka adresována ženě. Kvůli své povaze lásky k bádání a objevování nemá tento princip jinou možnost než tuto otázku přijmout. V biblickém smyslu to představuje přijetí ovoce a jeho požívání, kdy se shledává příjemným (každé zkoumání a objevování je příjemné mysli) a kdy se podává muži, to jest rozumovému procesu, kvůli substantizaci a racionalizaci nutnosti konat.

Vytvoří se tedy všeobecný souhlasný názor: Otázka je zajímavá, hodna zkoumání; v procesu jejího zodpovězení je možno získat mnoho užítku a nové poznatky. Láska a potřeba vědět - femininní princip, a poznávání nebo získávání poznatků a bytí v tomto poznání - maskulinní princip, a samozřejmě sama otázka - to nejzevnější obou principů v jejich senzoričném konglomerátu, vytváří dosti dobře základnu, na které se dá vybudovat nová metodologie a získat nové poznatky. Záměr je dobrý, ale vznikl na nesprávném místě a ubírá se nesprávným směrem. Vzhledem k pozici oblasti, odkud pochází tato otázka, a kvůli tomu, aby se zodpověděla na její úrovni, obrátí se vše ostatní v lidské mysli k této oblasti. Tak vzniká hlavní, první krok na počátku lidského duchovního úpadku, v něm se obrátí veškerá lidská pozornost k přírodnosti smyslové zkušenosti a k vytváření závěrů založených na Ní namísto duchovnosti. A to se rovná odvrácení se od duchovnosti, což se fakticky rovná odvrácení se od Nejvyššího, kdož jest v této duchovnosti jako ve Svém vlastním.

Prvním krokem k zodpovězení této otázky, kterou položili přírodovědci, bylo to, že ji skryli před ostatními. Dobře totiž při své duchovní úrovni věděli, jaký by mohla způsobit rozruch. Majíce také ohromnou psychickou moc, blokovali zdroj této otázky od vědomí ostatních. Nemohli blokovat znalost takovéto otázky, neboť hned jak byla vyřčena, stala se trvalým vlastnictvím všeuniverzálního vědomí z Nejvyššího a byla přístupná všem ve všech světech a jejich dimenzích. Byli ale schopni ji skrýt před vlastními lidmi. Toto bylo povoleno Nejvyšším, aby tato otázka měla možnost být zodpovězena.

Ukrytí zdroje této otázky vedlo ke zcela nové zkušenosti, která dosud neexistovala - k podvodu. Toto je jiný krok k pseudostvoření negativního stavu. Znalost této nové zkušenosti a úspěch při ukrytí byly prožity veškerým konglomerátem výstupů a vstupů lidské mysli jako něco příjemného, neboť byly něčím novým. Takto se uskutečnilo něco, co před tím neexistovalo. Toto vše je v Bibli vylíčeno popisem poznání nahoty. Zahrada Eden před Pádem popisuje stav, uspořádání a běh událostí člověčenstva před lidským duchovním upadnutím. (Pád nastal přibližně před třiceti milióny roků dle pozemského času).

Jakmile se otázka zformulovala, je dalším krokem nalezení náležitého způsobu a náležité instrumentace jejího zodpovězení. Za tímto účelem byl navržen a proveden určitý pokus. Aby se tento pokus mohl provést, vědci se oddělili od všech ostatních (první zkušenost separace) očekávající velké překvapení a velký vědecký objev. Užili svých ohromných přesvědčovacích schopností, aby ujistili všechny ostatní o užitečnosti takového oddělení a experimentování. Tak poprvé ve své historii zažilo lidské společenství separaci, která vedla k následnému duchovnímu úpadku člověčenstva.

V tomto okamžiku zůstalo vše ve společnosti stejné. Nenastaly žádné viditelné změny. Pokračovalo rození nových lidí přímým nadělením od Nejvyššího, jak bylo shora popsáno.

To se stalo terčem prvního velkého pokusu při odpovídání na tuto otázku. Snahou bylo vytvořit lidskou bytost neduchovními prostředky a ne nadělením a skrze nadělení od Nejvyššího. Jelikož již měli k dispozici všechny znalosti v jsoucnu a bytí a jelikož byli mistry genetického inženýrství, rozhodli se vytvořit lidskou bytost prostřednictvím přírodních procesů. Byli si vědomi faktu, že lidská buňka je nosičem toho nadělení od Nejvyššího, neboť z něho žije. Každá živá lidská buňka může tedy ve svých potenciálech nést všechny nutné principy Nejvyššího, relativní k celku lidské sentientní bytosti, a skrze ni relativní pouze k Nejvyššímu. Něco relativní k tomu, co je relativní pouze k absolutnímu, má o mnoho méně duchovnosti, než má to relativní pouze k absolutnímu. Toto je další gigantický krok v opouštění duchovnosti.

Vezme-li se živá lidská buňka, v níž jsou zachovány všechny životní principy od Nejvyššího, a zkombinuje-li se s jinou živou buňkou, výsledkem této kombinace buněk může být živá lidská bytost, která bude mít všechny principy, atributy a jejich odvozeniny, aby mohla žít a aby se mohla vyvíjet.

Přírodovědci postupovali tak, že vzali ženskou buňku a zkombinovali ji s mužskou buňkou. Zvláštní genetickou manipulací potlačili fyzický vývoj mužských či ženských rysů. Toto potlačení jim dovolilo určovat, který rys má být dominantní. Takže měli na výběr, zda stvořit muže či ženu. Toto je formou biklonování. Rozdíl mezi tímto typem biklonování a typem, který používá současná genetika, spočívá v tom, že se v něm užívají dvě buňky - ženská a mužská, kdežto dle současného pojetí se klonuje z jedné buňky. Tato metoda poskytuje přesnou kopii originálu, předešlá poskytuje použitím zvláštní genetické manipulace jedinečnou, neopakovatelnou lidskou bytost, jakoby pocházející z přímého nadělení Nejvyšším.

Je třeba si pamatovat, že tito přírodovědci měli neohraňované znalosti, s nimiž tento pokus byl nejen možný, ale i proveditelný. Ve srovnání s nimi jsou nynější znalosti bezmezně malé.

Tak byla tedy stvořena první lidská bytost prostředky jinými než duchovními. Úspěch tohoto podniku vedl k další duchovní recesi.

I když se jedná o stvoření přírodními nástroji a prostředky, přece to stále bylo stvoření z duchovních principů (vždyť použili životní principy duchovnosti, které jsou v každé buňce) a může se považovat za stvoření nepřímým nadělením od Nejvyššího. Protože není prováděn duchovními prostředky, není v tomto procesu, bez ohledu na to, jak je dokonalý, možno duplikovat duchovní nejvnitřnější stupeň jakékoli buňky, ve kterém je Nejvyšší jako ve Svém vlastním, v jeho celistvé a celkové intenzitě, kvalitě a manifestaci. Takovéto zdvojení je možné jen přímým nadělením Nejvyššího a pouze duchovními procedurami, které nejsou k dispozici v přírodních prostředcích. Lidská bytost, stvořená procesem těchto dvou buněk neboli biklonováním, postrádá tedy - co se duchovního nadělení týče - určitou intenzitu a kvalitu, kterou byla vybavena původní buňka. Namísto toho, protože byly použity přírodní nástroje, byly zdůrazněny a nadsazeny její fyzické a duševní aspekty, aby se tak vykompenzoval nedostatek plnosti a celistvosti přímého duchovního nadělení. Tak se provedl další gigantický krok k odpadnutí od duchovnosti.

Tím, že byli ve svém podniku úspěšní, počali přírodovědci pochybovat o nutnosti přímého nadělení od Nejvyššího při snaze stvořit lidi. Domnívali se, že by se teď mohli o tuto záležitost postarat sami - nenechávajíce ji na starosti Nejvyššímu. Jakmile taková pochybnost vznikne, otvírá dvířka Pandořiny skříňky - pokušení učinit více v podobném smyslu a pokušení být více ve svém vlastním zevnějšku bez obracení se k Nejvyššímu. Toto vede k větší separaci od ostatních lidí, obzvláště pokud jde o duchovní a filosofické záležitosti. Tato postupná separace se v určitém bodě historie člověčenstva může stát základnou pro vytvoření oddělené společnosti, která se odštěpí od původního zřízení a která povede ke stvoření odlišné populace - s odlišným účelem života v mysli. Tento účel nebude mít ve svém základě duchovní záležitosti, ale pouze vědecké zkoumání a experimentování vedoucí do snít větší a větší oddělenosti od duchovnosti.

Noví lidé, kterým bylo dovoleno vstoupit do bytí těmito zvláštními prostředky, tím, že byli stvoření z živé lidské buňky, obsahovali v sobě všechno nutné vybavení, aby mohli být nadále duchovními. Z tohoto vybavení především žije každá buňka. Princip života, kterým je Nejvyšší a který je z Nejvyššího, obsahuje v sobě vše nutné pro tuto duchovnost. Odlišností je zde to, že v takto vytvořené bytosti se již důraz neklade na duchovnost. Duchovnost se stává nejméně důležitou. Namísto toho se důraz klade na duši, ovládání mysli a fyzický vývoj, což vše sice vyplývá z duchovnosti, ale nyní se to stává nezávislým na jejích principech.

Existuje stále poznání, že život je z duchovnosti a duchovnost sama. Ale to se považuje za danost, a proto se hledají nové cesty, které by dokázaly, že jsou tu jiné možnosti než duchovnost sama a že snad je možné i jiné vysvětlení než duchovní. Tento závěr vede nakonec k posílení vědeckého průzkumu těchto možností. Jakmile se idea těchto pochyb vynoří v procesu myšlení, odvádí dál a dál od duchovnosti a snaží se neustále prokazovat oprávněnost své existence. Takto počíná existence úchylného myšlení. Tato idea se stane základnou, která nakonec donutí lidi nalézat a přijímat pouze tyto závěry, které prokazují její platnost. Duchovní principy, které ji vyvracejí, se počnou přehlížet. A od přehlížení je jen malý krůček k znevážení a k úplnému zavržení duchovních principů.

Nejvyšší dovolil, aby se tak stalo kvůli Velkému plánu. Je-li navíc v této situaci zachován životní princip, pak je s ním zachována svoboda volby a nezávislost. Také před tím, než byli lidé stvoření touto v zásadě neduchovní metodou, jejich ideje byly Absolutním procesem myšlení Nejvyššího dotázány, zdali ze své svobodné volby souhlasí, aby se staly částí tohoto odvážného podniku a zdali svobodně přijímají všechny důsledky a následky tohoto výběru. Výběry a následky všech ostatních

alternativ jim byly prezentovány a ukázány v bezčasovém a bezprostorovém stavu Nejvyššího s nutností vymazat z vědomé paměti tyto volby a jejich důsledky a následky. Je jim ve vši úplnosti a cele vysvětlena nevyhnutelnost této procedury a ukázán účel a cíl Velkého plánu.

Poté, co měly čas, aby zvážily a posoudily všechny alternativy, které měly k dispozici, a učinily rozhodnutí ze své duchovní svobody, mohly si vybrat buď se znovu navrátit do Absolutního jsoucná a bytí, nebo přijmout toto poslání s tím, že věděly, že na určitou dobu - po dobu života na Zemi, ale ne navždy - nebudou mít k dispozici vědomou paměť či vědomé ponětí o tomto výběru a jeho důsledcích a následcích.

Když samy sebe potlačí, výsledkem dvou navzájem spojených buněk nebude jejich růst, ale fyzicky odumřou. Když ideje sebe poslání za těchto podmínek přijmou, buňky započnou růst a vyvinou se v plně živou, funkční a poznávající lidskou bytost, která má v sobě všechny tři stupně - duchovní, dušemi a fyzický. Jediná zkušenost, která chybí, je zkušenost přímého nadělení od Nejvyššího. Nicméně má novou zkušenost nepřímého nadělení od Nejvyššího, z níž si může, pokud si tak přeje, odvodit, že její život je přímým výsledkem Absolutního jsoucná a Absolutní existence Nejvyššího, neboť jinak by živé buňky, ze kterých byla vytvořena, nemohly samy v sobě mít život a byly by jen mrtvými přírodními prvky, které nemohou vytvářet žádnou živou uvědoměle vědomou či nesentientní živou bytost.

Jak se starší generace v průběhu historie člověčenstva přemísťovala do duchovního světa, byli všichni lidé na planetě Zemi postupně vytvořeni touto novou metodou - nepřímým nadělením od Nejvyššího s pomocí přírodních nástrojů, vytvořených přírodovědci pro tento účel. Nová, biklonovaná generace byla zcela tohoto původu. Cokoli postrádala z přímé zkušenosti přímého duchovního nadělení a jeho důsledků a následků, bylo jí dáno výukou od jejich stvořitelů, kteří stále měli tuto přímou zkušenost. Tak tedy poprvé existoval stav určité ohraničené neznalosti. Před tím byl každý přímým vybavením Nejvyššího v plném stavu a poznání. Ale teď, kdy tato přímá zkušenost chyběla, byla tu tedy její neznalost a muselo se jí naučit od někoho, kdo ji měl. Byla proto zaznamenána, aby se tak zachovala pro ty následující, kteří nebudou mít takovou přímou zkušenost. Tato snaha je prvním krokem k postupnému vybudování lidských tradic a zvyků. Jakákoliv nepřímá zkušenost něčí nepřímé zkušenosti se stává předmětem zkreslení a odlišného subjektivního vnímání, chápání a výkladu, který vede k různosti názorů. V jednotě, jedinství a harmonii počal postupný rozklad. Toto je další obrovský krok k duchovní recesi.

Nová generace, které pocházela přímo z lidí, kteří byli přímým nadělením Nejvyššího, se od svých předchůdců nijak významně neodlišovala, neboť veškeré informace, které měli jejich předchůdci, jí byly bezprostředně přístupné. Toto ponechávalo malý prostor pro pochyby, nesouhlas a disputace. Pravidla a jejich výklady byly dány jak živými příklady, tak prostředky záznamu. Navenek se tedy jejich životní styl a uspořádání jejich vlády odlišovaly velmi málo od předcházející generace. Vše probíhalo dobře a hladce. Avšak sémě budoucího odchýlení bylo v nich již zaseto prostřednictvím způsobu, s jakým souhlasili vejít do tohoto světa.

Existovala stále přímá komunikace se všemi dimenzemi a duchovním světem, ale přímá spontánní komunikace s Nejvyšším upadala. Jelikož tato generace bytostí nebyla přímým nadělením od Nejvyššího, měli jen malou touhu s Ním/Ní komunikovat přímo. Namísto toho daleko častěji komunikovali s Nejvyšším nepřímo skrze jejich vlastní duchovní rádce, které Nejvyšší pro ně určil za tímto účelem, a prostřednictvím korespondencí, které se naučili od těch, co byli stvořeni přímým nadělením od Nejvyššího. Jelikož postrádali něco z úplnosti a celistvosti přímé duchovní zkušenosti,

toto je u nich kompenzováno vybudováním a vytvořením reprezentujících prostředků přírodního a duševního zobrazení této přímé zkušenosti. Takže jsou jim zobrazeny určitými duševními dispozicemi a vlohami a nejrůznějšími uměleckými a jinými přírodními popisy nejrůznější atributy, principy a kategorie Nejvyššího. Jsou vytvořeny fyzické obrazy, aby reprezentovaly každou duchovní kategorii v Nejvyšším. Dobře chápali, že tyto obrazy samy o sobě nejsou živé, ale slouží jen účelu reprezentace, aby přinášely větší intenzitu duchovního chápání a zprostředkování toho, co přímo postrádali.

Z tohoto nepřímého reprezentování v procesu vývoje člověčenstva je jen krok k tomu, aby lidé vnímali tyto fyzické reprezentace nejnítěrnějších atributů, kategorií a principů Nejvyššího jako několik bohů nebo mnohá božstva; v následující sestupné spirále dějin člověčenstva všechny přírodní reprezentace jako bohy samy a v další zatáčce dějin pak nevnímali tyto fyzické reprezentace už jako bohy vůbec - neboť není žádný Bůh či Nejvyšší. Nakonec se skončí u předpokladu, že neexistuje vůbec žádná duchovnost a jediným existujícím bohem je příroda sama. Toto je nevyhnutelný následek takového procesu.

Je-li někdo přímým nadělením Nejvyššího, netouží po žádném zprostředkování, protože to je nižší duchovností. Samou povahou této přímosti se nachází v přítomnosti Nejvyššího, a sama tato přítomnost vylučuje nižší úroveň duchovnosti.

Aby se zodpověděla původní otázka, bylo nutné dovolit stvoření generace nepřímým nadělením neduchovními prostředky, v níž je možná přítomnost nižší duchovnosti. Jakákoli nižší úroveň duchovnosti vyžaduje zprostředkování k plné duchovnosti.

A toto tedy byl důležitý rozdíl mezi novou generací a jejími předchůdci. Tito předchůdci měli stále na mysli, že cokoli, co učinili, bylo s dobrým záměrem a ku prospěchu člověčenstva. Do té doby tu nebylo zle míněné motivace, aby se odpadlo od duchovnosti či se přinesla vlastními experimenty zkáza člověčenstvu. Proto starostlivě zachovali pro následovníky všechny duchovní prostředky a vyučovali o nich své děti, které si jich kvůli svému nepřímému nadělení nebyly vědomy. Jakmile tato stará generace přesídlila do duchovního světa, její členové se stali dle své volby duchovními poradci generace nové a udržovali nepřetržitě volně přístupnou komunikaci z duchovního do přírodního světa a naopak.

Takto stvoření lidé stále přicházeli na svět s většinou znalostí a schopností, jaké měli jejich předchůdci, s výjimkou nevědomosti, která byla výsledkem způsobu, jakým byli vytvořeni. Ale jejich neznalost byla kompenzována výukou od jejich stvořitelů a korespondencemi. Tato situace vytvořila poprvé novou zkušenost a nový vztah. Jelikož měli tito lidé jen nepřímé nadělení od Nejvyššího, Nejvyšší byl jen jejich nepřímým Rodičem. Přímými rodiči se nyní stali dva lidé, jejichž buňky byly použity. Protože tato dvojice lidí byla určena k tomu, aby učila tuto novou bytost, která z nich byla stvořena, vešly do bytí nové pocity - pocity náležitosti, vlastnictví, mateřství a otcovství na straně jedné, na druhé straně pocity závislosti, obdivu a respektu vzhledem k těmto dvěma lidem, kteří byli té bytosti vlastními a jedinými. Takto vzešlo první stadium existence vztahů rodičů a dětí. V tomto prvním stadiu byly však tyto vztahy poněkud odlišné od současné formy rodičovství. Podobaly se vztahu rádce a žáka s jistým vědomím výlučného náležitosti, které se stalo základnou, z níž se nakonec později v historii lidstva vyvinul současný rodičovský vztah.

Pocity náležitosti postrádaly do té doby na intenzitě ve své intimnosti a na výlučnosti. Bylo tu jen všeobecné vědomí, že někdo pochází ze živých buněk dotyčných dvou lidí, a ne z nikoho jiného. V té době započal vývoj obecného vědomí, že dítě pochází z nich,

a ne z nikoho jiného. Jak se postupně toto cítění a uvědomění stále více prohlubuje, skončí nakonec v ustanovení tradic a zvyků ve vztazích mezi rodiči a dětmi, což potom vede k ustanovení instituce manželství a rodiny. Takováto instituce však postrádá jakoukoliv duchovnost, nebo ji odnímá a krade Jedinému, komu může patřit - Nejvyššímu, kdo je jedinou Matkou a Otcem všeho Stvoření. Tak se Nejvyšší začíná postupně nahrazovat všemi těmito tradicemi, zvyky a lidskými institucemi, dokud v určitém bodě nebylo žádného Nejvyššího dále třeba.

Tato nová generace nešla tak daleko, neboť měla zkušenost těch, co byli přímým naděním Nejvyššího. Pokračovala ve shromažďování a zaznamenávání všech znalostí, které sama měla nebo které obdržela od svých rádců.

V určitém bodě se veškerá stará generace přemístila ze Země a do jsoucna a bytí vešla generace zcela nová, která neměla žádný přímý živý kontakt se svými předchůdci. Jediné hmatatelné kontakty byly skrze záznamy a skrze ustanovené a jimi dodržované tradice spolu se znalostí korespondencí. Nicméně se nadále shromažďovaly poznatky a pokračovalo se ve vytváření nových lidí týmiž prostředky - skrze genetické inženýrství. Veškeré nashromážděné poznání bylo geneticky přeneseno do každé biklonované osoby. Neexistovala žádná mentální či vědecká neznalost. Duchovní neznalost byla vykompenzována výukou tradic, znalostí korespondencí a spojením s duchovními rádcí. Avšak největší důraz se kladl na duševní schopnosti a přírodní vědy. Lidé se začali více spoléhat na vědu a čím dál tím méně na duchovní tradice a vlastní duchovní rádce. Protože měli svobodu volby, nic se jim nemohlo vnucovat ani nutit a ani se jim nic nevnucovalo a nenutilo. Museli požádat o to, co obdrželi. Neobdrželi nic, o co by nepožádali, jinak by to bylo nátlakem a nucením.

Jak stále méně brali v potaz duchovní principy a stále více brali do úvahy přírodní vědeckou úroveň, nakonec postupně ztratili v průběhu svých dlouhých dějin jakýkoliv respekt a potřebu vzhledem k duchovnosti. To postupně a nakonec vedlo ke konečnému uzavření dveří k nejnižšímu duchovnímu stupni. Tento nejnižší duchovní stupeň zůstal - jinak by nemohli žít - ale nebyl již více brán v potaz a neuvažovalo se o něm. Všechny rady a objekty soustředění přicházely z „vně“, nikoliv z „uvnitř“. A jelikož není skutečných odpovědí z „vně“, počaly se vymýšlet, napodobovat a ospravedlňovat prostředky racionality, ukradenými z duchovních principů. Cokoli je někým odejmuto, stejně mu to nepatří, ale náleží to tomu, komu to bylo ukradeno. Aby se ospravedlnila tato krádež, je třeba svalit vinu na toho, kdo je okraden. Toto svalování viny vede nakonec k nenávisti. Tak se začal vyvíjet pocit nenávisti ke všemu duchovnímu, na němž závisel jejich život.

Jelikož nemohli vytvořit život sám o sobě a ze sebe, ale jen z Nejvyššího, museli vše ukrást z principů Nejvyššího. Tyto principy jsou v nich, z nich žijí. Život může být pouze z Nejvyššího, protože Nejvyšší je Sám/Sama Absolutním životem. Užívali tedy tyto principy při biklonování nových lidí. Při tvoření nové generace do ní postupně geneticky vštěpovali nenávist k čemukoli duchovnímu. Také však užili všech duchovních schopností, které měli k dispozici, aby zničili duchovnost a aby prokázali, že mohou vytvářet a udržovat život a pokračovat v něm bez Nejvyššího. Protože nakonec začali Nejvyššího nenávidět, byli též žárliví na Jeho/Její moc a toužili po veškeré moci pro sebe, aby tak mohli být absolutními vládci nad Zemí a nakonec nad celým Stvořením.

Uběhlo mnoho miliónů let, než se pokleslo na tuto úroveň. V průběhu těchto mnoha miliónů let shromáždili a měli k dispozici stále více a více znalostí. V určitém bodě tohoto vývoje pojali plán úplného zničení Nejvyššího a veškeré duchovnosti a vybudování nových zvláštních podmínek, ve kterých by nebylo právě duchovnosti. Ale

jelikož věděli, že bez duchovnosti je život nemožný, vymysleli pseudoduchovní principy, které ukradli z pravých duchovních principů, a na nich plánovali vybudovat příští společnost.

Proces biklonování pokračoval jako před tím. Fyzický zjev lidí, ačkoli odlišný od těch, co byli stvořeni přímým naděním od Nejvyššího, měl stále podobu obrů s délkou života větší jednoho tisíce let. Všechny znalosti a zásady jim byly stále k dispozici. Tito lidé byli nadále duševně utvářeni tak, aby měli jednotný účel, ale odlišný cíl. Vnější uspořádání společnosti se tedy nezměnilo. Bylo stále udržováno a všípeno v nově biklonovaných lidech skrze genetické manipulace. Potřebovali tuto ukradenou Jednotu, aby mohli uspět ve svém plánu. Bez ní by nemohli uspět. Také způsobili genetickými manipulacemi, že nově biklonovaní lidé nemohli mít touhu či sklon měnit toto uspořádání. Toto posloužilo jedinému účelu - snaze zničit a porazit Nejvyššího nástroji a prostředky Jemu/Jí ukradenými. To vyžadovalo zahrnutí všech prostředků všech stupňů - duchovního, duševního a fyzického. Jedině souběžný výpad na všech úrovních mohl přinést požadovaný výsledek.

Takto nakonec postupně vstoupila do bytí plnost negativního stavu, který vyvrcholil a plně a úplně se ustanovil na planetě Zemi přibližně před třemi milióny lety. V této době byl ten plán dosti dobře myslitelný.

Avšak ne všichni obyvatelé Země se účastnili na tomto plánu. Mnozí s ním nesouhlasili a naléhali na návrat zpět do původního pozitivního stavu duchovnosti. Tito lidé stvořili své vlastní lidi na svoji podporu. Nicméně bylo negativnímu stavu dovoleno, aby převážil kvůli Velkému plánu Nejvyššího. Proto všichni lidé s dobrými záměry opustili planetu Zemi a usadili se na speciálně vytvořených planetách po celém vesmíru, kde pokračovali ve svém vlastním pozitivním vývoji k větší duchovnosti. Všechny své znalosti, vědy, technologie a přírodní nástroje užívali stále za jediným účelem dosáhnout vyšší duchovnosti ku prospěchu celého Stvoření Nejvyššího a pro vzájemný prospěch jejich vlastním životům. Dostali na planetě Zemi hořkou lekci, co se týče následků ustanovení negativního stavu, a ze svobodné vůle se odmítli účastnit se na jeho realizaci.

Jiným důvodem, pro který jim bylo povoleno opustit planetu Zemi a usadit se na jiných planetách ve fyzickém vesmíru namísto toho, aby se přemístili do duchovního světa, byl budoucí prospěch člověčenstva na planetě Zemi.

To vše zařídil Nejvyšší, když předvídal, co se stane s planetou Zemí a jejími obyvateli. Lidé s dobrými úmysly se měli stát vůdci Země ve fyzické formě, aby zachovali Zemi, zabránili lidem na Zemi v totálním sebezničení a pomáhali svým neviditelným a nevycíitelným vlivem, aby mohly v lidech nakonec nastat určité duchovní trendy, a vedli je tak směrem k návratu do původní duchovnosti.

Když tito lidé odešli, zbylé společnosti bylo dovoleno pokračovat v jejím plánu. Je třeba nyní vědět, že účelem toho plánu je za prvé prokázat, že není třeba Nejvyššího ke stvoření života; za druhé prokázat, že život může být počat a stvořen čistě přírodními a neduchovními prostředky; za třetí zničit Nejvyššího a odejmout Mu/Jí veškerou moc. Posledním bodem tohoto plánu se zbláá společnost stala nanejvýš posedlá.

Jelikož v sobě zachovávali všechny znalosti a metody, byli si vědomi duchovních, duševních a fyzických procesů v bytí a využili je pro tento účel. Rozhodli se provést velký podvod, který měl vést lidi k tomu, aby uvěřili jejich plánu. Toto napálení nemohlo být samozřejmě účinné u jejich vlastních lidí, protože TI znali pravdu. Proto se rozhodli vyvinout úplně novou, geneticky zmanipulovanou formu lidských bytostí,

kteřé by od nich byly zcela odlišné.

Protože byl účel negativní, byl uskutečněn pseudostvořením neboli ukradenými tvůrčími principy Nejvyššího. Pseudotvořivost nemůže sama o sobě vytvořit nic nového, neboť je ukradená, tudíž pseudotvoří pouze analogií. Na základě pozorování života zvířat a znalosti toho, že se evoluční vývoj zastavil tehdy, když byli stvořeni původní lidé přímým nadělením Nejvyššího, rozhodli se využít zvířecího života jako prototypu pro stvoření nového plemene lidí. Věděli, že nejvyšší vývojový druh zvířat - savci - počíná své mladé kopulací a ze sémě, které se vyvíjí v samici, a že pak následuje narození mláděte z mateřského lůna. Tuto proceduru mohli snadno napodobit u nového plemene lidí. Tudíž vytvořili pomocí genetických manipulací muže a ženu s reproduktivními procesy analogickými s těmi, které měli již existující savci. Stvořili ženské orgány tak, aby každá žena mohla v sobě počít a vyvinout plod ve své děloze.

Nebylo již déle nutné pokračovat v reprodukci lidí procesem biklonování. Tento proces měl totiž v sobě stále příliš mnoho duchovnosti. Pokud by se tedy tento proces zachoval, nemohlo by se započít a ustanovit žádné přirozené spojení mezi lidmi a zvířaty.

Aby se prokázalo, že se lidé vyvinuli stejným způsobem jako zvířata a že pečují rovněž takto o své děti a učí je všemu od prvního okamžiku narození, bylo nutné stvořit tento kmen či tuto generaci ve stavu úplné neznalosti, s potlačením všech znalostí jejich pravého duchovního původu a duchovního původu jakékoli technologie či vědy. Proto stvořili jeskynního člověka a několik druhů opic, které byly podobné jeskynním člověku, aby se tak mohlo prohlásit, že člověk je jen přirozeným pokračováním opic v procesu vývoje a že v tomto procesu není zahrnuta žádná duchovnost.

V tomto člověku ale museli zachovat schopnost se učit. Žádným způsobem ji nemohli vyloučit, pokud chtěli se svým plánem uspět. Jedním z problémů bylo dostat jeskynního člověka v určitém bodě na takovou přijatelnou civilizovanou úroveň, která by mu umožnila vyvinutí vědy, technologie a ostatních oblastí, aby se tak mohlo prohlásit, že tento vývoj není duchovní, ale přírodní. Tyto schopnosti byly tedy podle pseudotvůrců jen vedlejším produktem přírodní evoluce rozvoje.

Vědouce, že budoucí vědci lidstva budou hledat odpověď pokud jde o zdroj vlastního původu a stvoření, vytvořili tento podvod a zasadili tyto ideje do slabounké mysli svého výtvoru. Avšak schopnost poznávat se musela ponechat, aby se mohla poznávat pseudologika přírodního vývoje. Jelikož u nich byly genetickými manipulacemi potlačeny veškeré znalosti, které vlastnili pseudotvůrci, poznávání zde muselo nastávat z „vně“ namísto z „uvnitř“. Poznávání z „vně“ vycházelo z pozorování událostí, které se odehrály v přírodním stupni a ve fyzickém těle, z analogií a ze shromážděných zkušeností. Z toho se dělaly obecné závěry všeobecně použitelné. Jelikož se všechny závěry dělaly z pozorování a ze zkušeností vnějších přírodních událostí, je velmi lehké dojít k názoru, že původ života je v přírodě. V takovémto - závěru není samozřejmě žádná duchovnost.

To, že je ale u nového plemene lidí zachována nevyhnutelná schopnost poznávat, představuje potenciální kaz ve velkolepém plánu napálení vytvořeném pseudotvůrci. Schopnost poznání je čistě, úplně a zcela duchovním rysem a jsou v ní bez výjimky zachovány všechny principy života a duchovnosti, v nichž je Nejvyšší jako ve svém vlastním. Tudíž tento princip poznávání vytvářel nejniternější duchovní stupeň nově stvořeného jeskynního člověka, z něhož vešla v bytí zvláštní duchovnost, která může odlišně ovlivňovat pseudovědecké závěry, jež si lidé dělají o životě a jeho původu.

(Poznámka: Poznávání u zvířat odráží všeobecné duchovní principy, neboť koresponduje s nejrůznějšími duchovními pohnutkami. Takové korespondence umožňují u zvířat ohraničené neduchovní vědomosti. Ale protože možnost tohoto poznání pochází zcela z jeho korespondencí, toto poznání nemůže být počato samo sebou. Je tudíž umožněno jen existencí duchovnosti obecně.)

Schopnost poznání je prostředkem, jímž Nejvyšší neustále poskytuje lidem možnost volby navrátit se do původního stavu duchovnosti. To je také důvod, proč bylo Nejvyšším dovoleno, aby se lidé vyvíjeli nebo vyvinuli takovýmto způsobem a aby se rodili v úplné nevědomosti se zcela úplně uzavřenými duchovními a duševními stupni. A to je slabina celého podvodu, který zosnovalo zlo negativního stavu pseudotvůrců. Ti si jí byli vědomi, ale byla to jediná cesta, jakou mohli postupovat. Znovu je z toho vidět, že pseudotvůrci nemohli ze sebe vyvinout nic nového a že cokoliv použili, bylo ukradeno z tvůrčích principů Nejvyššího. Oni to věděli a to vždy zvyšovalo jejich nenávisť, nepřátelství, zlomyslnost a zuřivost v jejich snaze ovládnout Stvoření a zničit Nejvyššího.

Podstatou této slabiny je to, že jelikož takto produkovaní lidé jsou stvoření a vzápětí zrozeni v nevědomosti, jsou také neznalí negativních stavů. Ta vytvoří základnu pro duševní souboje, které probíhají mezi duchovními principy a pseudostvořiteli. Neznalost znamená, že každý si může vybrat, co chce. Schopnost volby, tedy lidská svoboda a nezávislost v konání těchto výběrů, je plně zachována. A tato schopnost je čistě duchovní. Nejvyšší je v ní jako ve Svém vlastním. Tu je tedy další vhodný bod pro budoucí duchovní znovuzrození člověčenstva a je to i další vada tohoto podvodu.

Pseudotvůrci si byli plně vědomi těchto vad a ihned po stvoření jeskynního člověka a vytvoření tohoto podvodného napálení na účet budoucích lidských vědců pokročili ve svém plánu druhým krokem, který byl mnohem troufalejší prvního. Byli si neustále vědomi, že jakoukoli sentientní entitu udržují při životě jen duchovní principy. Sami přece využili tyto ukradené principy, aby stvořili jeskynního člověka. Kvůli neustálému duchovnímu vlivu jeskynní člověk nejen žil, ale byl stále ovlivňován ve svém celkovém vývoji. Pseudotvůrci také věděli, že cokoliv se stane, je původně započato v duchovním stavu. Proto také dobře věděli, že kdyby jejich snahy skončily stvořením jeskynního člověka a založením toho podvodného spojení mezi člověkem a opicí, nakonec by bitvu prohráli, neboť duchovní principy nají sklon převzít vládu kvůli své pozici v centru Stvoření a kvůli přítomnosti Nejvyššího v nich. Tudíž pokud někdo roste z nevědomosti do poznání, musí nevyhnutelně vyrůst z neduchovního do plné duchovnosti. Toto je normální stav záležitostí u všeho, co je vytvořeno z duchovních principů. A jelikož jsou tyto principy základnou, z níž byl stvořen jeskynní člověk a jeho následovníci, povedou každého přímo k plné duchovnosti. Nebude jiné cesty.

Z tohoto důvodu se pseudotvůrci rozhodli založit v duchovním světě zvláštní pseudoduchovní stav, ze kterého by mohli ovlivňovat a vést pseudoduchovními prostředky výtvořky svých pseudotvůrčích snah.

Jiným účelem pro založení takového stavu bylo to, že když s potěšením nenáviděli Nejvyššího a Jeho/Její Stvoření, nemohli být ve stejném stavu s tímto Stvořením a s Nejvyšším. Z něho by nemohli počít a vykonat žádnou škodlivou činnost, neboť to byl stav lásky a moudrosti - jediný duchovní stav v té době. Proto pro sebe založili stav odlišný, oddělený od ostatních duchovních stavů, v němž se odlišovali od Nejvyššího a jímž chtěli vykonávat na Zemi vliv na lidi, které stvořili s nevědomostí o všech stavech.

Tak se objevil v duchovním světě nový stav, stav negace a opozice ke všemu opravdu

duchovnímu. Od té doby je duchovní svět rozdělen na tři části: nebesa – stav dobra a pravdy, lásky a moudrosti; zprostředkující stav – stav přechodu, vyvažování a výběrů; a pekla – stav negativního, zel a nepravd. Kvůli jejich duchovní povaze mohou nyní tyto tři stavy vykonávat stejný vliv na lidi na Zemi. A protože ti jsou ve stavu nevědomosti, mohou být vedeni k rozhodnutí se pro jakýkoli stav, ve kterém se cítí nejpříjemněji a se kterým se přejí ztotožnit.

Po vytvoření jeskynního člověka a opic se všemi jejich vlastnostmi a po založení pseudoduchovního stavu v duchovním světě, opustili všichni pseudotvůrci mocí svých psychických a magických sil, které měli k dispozici, svá fyzická těla a umístili se ve svých peklech, která sami stvořili, aby mohli pokračovat dalším krokem ve svém plánu. Pečlivě zničili svá fyzická těla, aby se nenalezl důkaz jejich existence na Zemi a budoucí vědci tak budou moci usuzovat, že tu byl jen přírodní vývoj života na Zemi a že lidští tvorové nebyli stvořeni nadělením od Nejvyššího.

Z pekel pak duchovními a magickými schopnostmi, které vlastnili, a na základě všech znalostí nashromážděných v průběhu 137 miliónů let zničili téměř všechny důkazy o jejich vlastní civilizaci, technologii, kultuře a poznacích. Rozpoutali na planetě Zemi početné ohromné tak zvané přírodní pohromy, kataklyzmata a katastrofy, které rozštěpily původně jeden pozemský kontinent do několika oddělených kontinentů, kdy tak zničili všechny stopy možného prokázání jakéhokoli jiného než evolučního, neduchovního původu života. Na různé kontinenty rozmístili spolu s vytvořenými opicemi vytvořeného jeskynního člověka a počali vykonávat ve všech ohledech vliv na jeho vývoj.

A tak se završila první část dějin člověčenstva a započala druhá. Poznatky o těchto událostech byly pečlivě vymýceny z uvědomělého vědomí člověčenstva proto, aby se vyplnil původní plán Nejvyššího, a aby se také poskytla příležitost pro plán vyvinutý negativním stavem pseudotvůrců. Doposud, než se tak učinilo v této knize, nebylo tedy možné ustanovit průkazné spojení člověčenstva s žádným jiným rozvojem než s neduchovním, evolučním. Pokusy substantizovat neduchovní evoluční rozvoj, které byly pečlivě odstraněny v přírodním dění, přinesly takto plody, aby mohly posloužit jako základna budoucím vědcům, kteří na ní budou moci rozvinout své nesprávné teorie o původu života a lidí. Jelikož v přítomné době zakládají vědci své důkazy na pozorovaných datech a na faktech událostí v zevním přírodním stupni, nemohou se nalézt či změřit žádné údaje, které by mohly změnit závěry z tohoto přírodního stupně. Současní vědci jsou tedy chyceni do pastí, kterou na ně nachystali pseudotvůrci před třemi, čtyřmi milióny roků a stále věří podvodu, který se jim prezentuje tak přesvědčivě.

Cokoli se odvozuje z omylu, vyústí v omylu jiném. Všechny závěry založené na jakémkoli omylu nejsou samozřejmě ničím jiným než čistými nepravdami. Ale protože jsou rafinovaně založeny na pozorovaných faktech, vědecké myšlení je považuje za pravdivé. A to byl účel zla negativního stavu: považovat nepravdu za konečnou pravdu a považovat konečnou pravdu za nepravdu. Jakákoli duchovní skutečnost či jakékoli duchovní vysvětlení jsou pro přírodovědeckou mysl neskutečnými, a tedy nepřijatelnými. A obráceně: Jakákoliv nereálná přírodní situace s jejími fakty je skutečností a jedinečně přijatelná vědeckou myslí.

Jakmile se pseudotvůrci usadili ve svých vlastních peklech, pokračovali ve svém původním plánu. V peklech svými magickými schopnostmi a znalostí korespondencí vytvořili nejprve všechna monstra, kreatury, démony, satanaše a d'ábly, aby měli své vlastní pochopy a služebnictvo, které by jim pomáhalo v jejich podvádění. Napodobují ve své pseudotvůrcí snaze Stvoření Nejvyššího. Protože Nejvyšší má Své Stvoření a

sentientní bytosti dobra a pravdy, pseudotvůrci naopak vytvářejí protipóly těchto pozitivních tvůrčích snah. Říká se zde „pseudotvůrčí snaha“ pseudotvůrců. Důvodem pro tento pojem je to, že účelem skutečného tvůrčího úsilí je přinést co největší štěstí, pohodlí, poznání a duchovní uvědomění všemu Stvoření. Avšak účelem pseudotvůrců a jejich pseudostvoření je zničit veškeré Stvoření Nejvyššího i s Ním/Ní. Cokoli je také „stvořeno“ v peklech, je „stvořeno“ pouze k tomu, aby ničilo. Proto je to jen „pseudostvoření“ bez ohledu na to, do jaké míry je to zkažené. Problémem je, že jakékoliv pseudostvoření nemá nic ze sebe. Vše je ukradeno ze skutečného Stvoření, a tedy od Nejvyššího. Jak již bylo uvedeno, pseudotvůrci operují s kradenými duchovními principy.

Jelikož znají důležitost duchovních principů pro své vlastní přežití a pro úspěch jejich plánu a jelikož touží odstranit Nejvyššího a zaujmout Jeho/Její místo, je pro ně nutností - pseudostvořit pseudoduchovnost a pseudonáboženství, kterými by mohli udržovat své pseudostvoření v duchovní zaslepenosti a nevědomosti, aby mu bránili v uvědomění si a v možném přijetí pravé duchovnosti. Byli si vědomi vrozených duchovních potřeb lidí. Ty nemohli vyhladit žádnou genetickou manipulací, protože v tom případě by lidé nemohli žít. Tím, že nechali v lidech nedotčený princip poznávání, ponechali v nich taktéž věčnou vrozenou touhu a snahu dosáhnout duchovnosti. Tento cíl v lidské mysli nemůže být nikdy vyhlazen jakoukoli genetickou či jinou manipulací, protože každý prostě žije a život pochází z duchovního.

Je zde tato zásada: život sám o sobě a v sobě je úplně a zcela duchovním fenoménem. Je to Nejvyšší, kdož je Absolutním životem v Sobě a ze Sebe, kdo je v něm jako ve Svém vlastním. Pokud je někdo naživu (bez ohledu na to, v jakém stupni, kroku či jaké dimenzi bytí či jsoucna - ať je duchovní, zprostředkující či přírodní, nebo v peklech), nachází se v duchovnosti. Rozdíl je jen v umístění vzhledem k této duchovnosti. Někdo je k ní obrácen zády, někdo tváří. Kdo se k ní postaví tváří, stane se mnohem více duchovním a jeho duchovní úroveň se stane více a více otevřenou. Avšak obrátí-li se k ní někdo zády, stane se méně a méně duchovním a jeho duchovní úroveň klesá stále víc, až se úplně uzavře, a tím, že se uzavře, stává se ten jedinec skutečným zvířetem bez jakéhokoliv duchovního smyslu. Není v tom žádný rozdíl, je-li taková osoba dobré pověsti, zřejmě inteligentní, brilantní a úspěšná, neboť tyto vlastnosti jsou odvozeny pouze z přírodního stupně, a nemají tudíž žádnou věčnou hodnotu.

Všechno toto pseudotvůrci věděli a pokusili se využít tyto znalosti ve svůj prospěch. Uvědomovali si, že lidé potřebují dobro a rovněž také Boha. A jelikož nechtěli uznávat skutečného Nejvyššího jako jediného Boha, museli si určit svého boha z vlastních řad. Příkladali tomuto bohu všechny atributy a principy Nejvyššího a uctívali ho. Na tentýž systém víry napojili i své pseudostvoření na Zemi, a tak vytvořili nové pseudonáboženství.

Ale protože všichni chtěli být bohy, bez přestání bojovali jeden proti druhému, vytvářeli frakce, dělili se do skupin apod., přičemž si neustále vytvářeli nové bohy a přisuzovali jim všemohoucnost. To vedlo k vytváření taktiky klamu, přesvědčování, chytračení, zkreslování, zotročování a všech úrovní negativních pohnutek. Všechny pak jsou přeneseny a napojeny do nevědomosti lidí na Zemi ve formě různých náboženství. A jelikož vždy přicházejí s dalšími novými bohy a novými náboženskými myšlenkami, vytváří mezi lidmi na Zemi mnohé náboženské systémy víry, které prohlašují, že jedině jejich náboženství je to pravé a původní. Drží se ho a lpí na něm tak pevně, dogmaticky, fanaticky a slepě, že opovrhují vším a každým ostatním až do té míry, že vraždí jeden druhého a soustavně ho ničí ve jménu svého nově pseudovytvořeného boha. Lidským tvorům je nepřijatelné, že to, co dělají, je ve jménu či z pohnutky ďábla, a ne ve jménu pravého Nejvyššího, který by přece nikdy nestvořil rozmanitá náboženství a cokoliv protikladného.

A tak neduchovní stav končí v úplné surovosti, která je tak barvitě zobrazena celou historií lidstva posledních tří či čtyř miliónů let. Takováto náboženství, iniciovaná produkovaná a v pseudoduchovním stavu pekel, se přinášejí lidem na Zemi, aby je udržovala mimo pravé duchovnosti a zároveň aby jimi mohli uspokojit svoji potřebu, touhu a žádostivost po duchovnosti, která je tak vrozená každé žijící vědomě cítící bytosti.

Avšak v tomto kroku spočívá další nebezpečí pro jejich plán, a tudíž pro ně osobně. Bez ohledu na to, jak se náboženství či duchovnost zfalšuje či zdeformuje, již ze svého principu obsahuje nějaká zrnka pravdy, která bortí jejich plán. Toto je zachováno dle pečlivého plánu Absolutní prozřetelnosti Nejvyššího, aby se tato zrnka pravdy mohla použít pro návrat lidí zpět k pravé duchovnosti, pokud tak zvolí v určitém okamžiku svých dějin.

Pro pseudotvůrce je nejvíce zničující pravdou, obsaženou v jakémkoli z takových systémů, nutnost přijmout, že existuje něco víc než pouze přírodní stav. Proto musí přiznat, že je tu řád, který přesahuje přírodní stupeň. A v tom je ten háček. Jelikož lidské myšlení a schopnost lidí volit není možno zničit - jinak by to znamenalo sebezničení, mohou se rozhodnout tomu všemu věřit, či nikoli. A v této schopnosti je přítomnost pravé duchovnosti, ve které je Nejvyšší jako ve Svém vlastním.

Aby se podkopala tato pravá duchovnost a zotročilo lidské myšlení a rozhodování, vzbuzují pseudotvůrci v mnoha lidech negativní ideje a pocity jako strach, vinu, hrůzu, teror, utrpení, bolest a trest ohněm v peklech a potom slibují každému úlevu, pod podmínkou, že bude oddaně, rigidně, dogmaticky, bez jakéhokoliv uvažování, ve slepé víře následovat jejich nauky a náboženské systémy. Jediné slepým následováním se dá spasit před pekelným osudem. Tak se tedy pseudotvůrci jeví jako spasitelé. (Ve skutečnosti pseudospasitelé.)

Aby projevili svoji moc ve větší intenzitě, počnou si uzurpovat všechny pozitivní kategorie kradouce je Nejvyššímu, obracejíce je v negativní a prohlašujíce je za jediný zdroj života. Jelikož je u nich veškeré pozitivní myšlení a chtění obráceno dle jejich volby v negativní, stávají se veškeré jejich ideje a sklony výlučně negativními. Promítají neustále tyto negativní ideje do univerzálního vědomí a do všech, kdo chtějí přijmout jejich ideje a aktualizovat a uskutečnit je v přírodním stavu. Jelikož nikdo jiný kromě jejich vlastního pseudostvoření na planetě Zemi (nakonec to bylo účelem jejich stvoření tak, jak jsou) nechce přijmout takovéto ideje, tato planeta se spolu se svými lidmi stala jevištěm a bitevním polem, do kterého se tyto ideje promítají a na kterém se konkretizují.

Protože tyto ideje vyjadřují pocity nenávisti, zuřivosti, zlosti, ničení, nepřátelství, agresivity a všech druhů zel se všemi jejich představitelnými i nepředstavitelnými důsledky a následky, jeví se ve formě divokých zvířat a tvorů všeho druhu, všemožných jedovatých a škodlivých rostlin, jedovatého a škodlivého hmyzu a všech druhů bakterií a virů. V lidech se projevují buď jako duševní, nebo fyzické nemoci a neduhy všeho druhu, jako veškeré nehody a neštěstí, války, ničení, pikle, převraty, zločiny, jako veškeré přírodní katastrofy a v mnoha dalších negativních projevech. Pokud osoba má a udržuje negativní pocity a myšlenky, stávají se částí té osoby. Toto je doslovně pravdou. Je zde principem to, že je-li vyslovena či projevna jakákoli idea, ať pozitivní, či negativní, tíhne ke svému uskutečnění v přírodním stupni ve svém konkrétním projevu a zobrazení. Jakákoli idea produkovaná v peklech je negativní a na základě duchovní znalosti korespondencí a duševních schopností pseudotvůrců je promítnuta do přírodního stupně planety Země a lidské mysli a lidského života a kombinovaným úsilím těchto všech je uvedena do aktuálního projevu se, bytí či

fungování.

Tedy každý, pokud chce, může poznat a vnímat, že veškeré agrese, války, nepřátelství, násilnosti, zločiny a veškeré další ohavnosti v lidstvu i v přírodě, všechna divoká zvířata, jedovaté rostlinstvo a rostliny a nemoci, neduhy, nehody a neštěstí všeho druhu – jak duševního, tak i fyzického, existující v jsoucnu a bytí byly vytvořeny v peklech, přijaty ze svobodné vůle lidmi na Zemi, a takto skutečně nastaly, probíhaly a staly se. A toto je skutečný následek ne-duchovnosti či pseudoduchovnosti. Pseudoduchovnost není v podstatě vůbec duchovností, protože vše v ní je uzmuo z pravé duchovnosti, obráceno v opak a zkaženo.

Aby nastolili další zmatek v této věci, pokračovali pseudotvůrci v úsilí postavit lidi jednoho proti druhému vytvářením odlišných národů a národností, odlišných ras s odlišnými, často diametrálně opačnými názory, kulturami, náboženstvími a jazyky. Ustavili pevné instituce, tradice a zvyky, které by nedovolily nic nového, aby se tak v lidech nemohlo objevit pravé duchovní uvědomění. Vytvořili všemožné zákony, zvyky, nařízení a pravidla, aby zcela omezili a ohraničili lidi ve svobodě vyjádření a volby, takže pokud věří, myslí nebo se chovají protikladně k těmto ustanovením a autoritám, mají pocit viny a obávají se nejrůznějších potrestání - od zavržení a vyloučení až po uvěznění a popravu.

Zcela a úplně překroutili a znehodnotili smysl duchovního manželství ustanovením formální instituce manželství založeného na výhodnosti, závislosti, podřízení a na mnoha náboženských, společenských a morálních omezeních. Zapustili v lidech potřebu vytvářet zvláštní kódy, pravidla a nařízení toho, jak má instituce manželství fungovat, jak se mají vychovávat děti a jakou roli má mít sexualita v lidském životě. Nejvíce zahalující deformace a ohrožení byly použity proti pravému významu lidské sexuality. Stala se jim zvláštním cílem, aby podkopali její pravý účel, místo a funkci v lidském životě. Velmi dobře věděli, jak velké duchovní důsledky sexualita má v lidském duchovním vývoji a sebepojímání. Byli si vědomi, že sexualita koresponduje s jednou z největších duchovních hodnot, že v sexuálním spojení muže a ženy je neustálé znovupotvrzování universální lásky, v níž je Nejvyšší vždy přítomen. Důvod pro jejich tak pečlivý a hrozný plán zničení duchovního významu sexuálního styku byl ten, že ten byl nejsnadnější cestou, jak ovlivňovat lidské duchovní vědomí jak pozitivním, tak i negativním způsobem. Kdyby ponechali sexualitu svému vlastnímu vývoji, čili kdyby neučinili tento tak podvodný pokus znehodnotit její pravou funkci a účel v lidském životě, lidská sexualita by se tak stala nejzranitelnější oblastí, v níž a kvůli níž by jejich plán zničit duchovnost naprosto selhal.

Z tohoto důvodu vložili a vštípili do lidské mysli nanejvýš zkreslené a zastřené způsoby toho, jak chápat sexualitu, manželství a strukturu rodiny, aby je tak užili jako prostředky zotročení lidí v nanejvýš hrozných stavech viny, sebeničení, ničení druhých, sexuálních perverzí a zdrženlivostí.

To vše se činí ve jménu náboženství či ve jménu ochrany společnosti před následky toho, že sexuální pocity a sexualita jsou výtvořem ďábla, a tedy jsou proti Nejvyššímu. Pravý opak je však skutečnou pravdou. Toto je ale způsob, jakým působí, když vezmou pravdu a obrátí ji v opak. Tak se to činí se všemi hodnotami bez jakékoli výjimky. Nejpresvědčivějším argumentem pro oprávněnost této perverze je ovšem to, koná-li se ve jménu náboženství, duchovnosti a Nejvyššího. Toto je skutečné nebezpečí, které bylo a je schopno zotročit mnoho lidí, obzvláště ve starých časech, kdy byli zcela záměrně drženi ve stavu nevědomosti, strachu, pocitu viny a úzkosti, co se těchto pocitů a činností týče.

Jelikož je tedy tento výpad zaměřen proti jednotě, celistvosti a jednosti principů

femininity a maskulinity - vždyť v této jednotě je nakonec pravá duchovnost a přítomnost Nejvyššího, bylo nutno zlikvidovat a zničit skutečný význam této jednoty a nahradit ji zcela a úplně odlišným vztahem mezi těmito principy a jejich reprezentacemi. Byl proto počat plán eliminace rovnosti pohlaví a umístění ženy do služebné, nižší pozice. Je zde zajímavé poznamenat, že celkem vzato byl tento výpad zaměřen proti pozici ženy. Ačkoliv byly pokusy nastolit u některých kmenů matriarchát, a takto podkopat pozici mužů, toto směřování nikdy nevyšlo podle plánu.

Je třeba vědět, že pseudotvůrci byli mistry vědy souvztažností a nejzazších duchovních důsledků těchto souvztažností a jejich tvořivých následků. Proto si byli vědomi pravé korespondence principů femininity reprezentovaných ženskými fyzickými charakteristikami v jejich původní danosti od Nejvyššího. Velmi dobře věděli, že femininita je esencí, jsouncem, stavem, láskou, vůlí, motivací, cítěním, intuicí, potenci, svobodou a teplem. Bytí, proces, substance, moudrost, rozum, myšlení, inteligence, znalost, nezávislost a světlo - tj. maskulinní princip - by bez femininity neměl skutečný život. Jelikož femininní principy jsou centrem a jádrem jakéhokoli projevení se, je nutno napadnout jejich pozici tak, aby se pravý duchovní smysl života zatemnil anebo zadusil. K provedení této deformace se stalo nutností napadnout pozici ženy v přírodním stavu, tedy podkopat důležitost všech těch principů, které ustanovují sám život všech projevů Stvoření. Proto byla do lidské mysli vsazena idea, že ženský princip a s ním i ženství jsou podřadné a méně důležité a hodnotné než maskulinní princip, tj. mužství.

Důsledky těchto zkreslení otrásají integritou lidstva až doposud. Sexualita, ženství, manželství a všechny záležitosti k nim se vztahující jsou nejpevněji a nejzavileji odolnými koncepty v moderních zvykových a tradičních institucích, které povětšinou pozůstávají ve svých starých a zcela zvrácených způsobech bez jakýchkoli změn. Avšak beze změn těchto způsobů není kvůli zde uvedeným korespondenčním faktorům možný žádný návrat k původní duchovnosti. Snaha některých lidí dnešních dnů o takzvanou otevřenou sexualitu pochází ze zcela negativního stavu sexuality, založena na psychologickém fenoménu reakce z pocitu viny, který jim byl vnucen náboženskými, společenskými tradicemi a zvyky. Je to forma obrany, a ne výsledek správného duchovního chápání sexuality.

Takto lidstvo postupně ztrácelo pojetí pravé duchovnosti. To bylo nahrazeno buď úplným odmítnutím existence jakékoli duchovnosti, nebo pseudoduchovností demonstrovanou v početných konvencích a tradicích náboženských, společenských, kulturních, manželských a podobných moderních institucí, které pseudotvůrci vytvořili, aby udusili pravou duchovnost a zbavili Nejvyššího moci po celém Stvoření.

V průběhu tohoto období lidských dějin pokračovalo působení Absolutní prozřetelnosti Nejvyššího způsobem subtilním a nepřímým, využívajíc jakoukoli situaci pro připomenutí existence pravé duchovnosti. Jak se před tím uvedlo, bylo v počátečním plánu pseudotvůrců několik kazů a slabin, které byly prostě nevyhnutelné, pokud takový plán měl přinést své ovoce. Jedním z kazů bylo zachování schopnosti poznávání u nové generace. Druhým bylo to, že bylo nutné zahájit lidský individuální vývoj od naprosté nevědomosti v dětství až po poznání a inteligenci stáří. Tato situace byla a je využita Nejvyšším k ustanovení a udržování principu rovnováhy, kterým se lidé udržují ve svobodě volby.

Poznávání, svoboda, možnost volby a všechny věci, které se k nim vztahují, jsou čistými duchovními principy, v nichž je Nejvyšší jako ve Svém vlastním. Z nich může Nejvyšší neustále poskytovat odlišné alternativy nad a přes ty, které byly lidem dány jejich pseudotvůrci. Tedy ke každé pekelné alternativě se ihned objeví opačná. V tomto

principu rovnováhy si tedy lidé mohou zvolit, aby nezvolili to, co si přejí pseudotvůrci, a aby zvolili to, co si sami přejí zvolit. K tomu, aby se udržela tato rovnováha, a tedy lidská duchovní svoboda, poskytuje Nejvyšší mnoho prostředků.

V průběhu dějin lidstva byly napsány nejrůznější tak zvané Svaté knihy, v nichž byla obsažena zrnka skutečné duchovní pravdy. Dobrým příkladem je křesťanská Bible. Mnoho proroků, duchovních učitelů a vůdců bylo vysláno na Zemi, aby znovu učili lidi duchovnosti. Tito proroci a duchovní vůdcové se objevovali u nejrůznějších národů, na nejrůznějších místech a v nejrůznějších dobách. Jejich posláním bylo zajistit a zachovat zrnka duchovní pravdy ve všech lidských tradicích, zvycích a náboženstvích. Kvůli tomu museli vycházet z dostupných základů a přizpůsobit se jazyku a způsobům tradic a zvyků. Jelikož lidstvo chápalo a chápe duchovnost zcela vnějším, naturalistickým způsobem, který je pseudoduchovností, jedinou cestou, jak vštěpovat pravou duchovnost, byly a jsou vnější prostředky. Proroci tudíž užívali jazyk a způsoby lidí, ke kterým byli posláni, a zahalili jimi ve svých spisech pravé a hluboké duchovní významy. Používali tedy zákona souvztažností věduce, že každým takovým slovem popisujícím přírodní události, věci a místa se může sdělit nevědomé části lidské Vnitřní mysli skrytý duchovní význam, což může nakonec vést ke zpochybnění pseudoduchovních lidských hodnot. Kvůli této vnější povaze sdílení skrytého duchovního významu museli mít zevně projevitelnou moc přesvědčit lidi o svém pravém poslání. Za těchto okolností nemohly lidem připomenout pravý stav duchovních záležitostí jiné prostředky než nadpřirozené jevy, které tito proroci a vůdci mohli předvádět lidem, kteří se nacházeli ve vnějším stavu přírodní náboženské slepoty.

Proto museli působit na principu zázraků. Tento princip sám o sobě nemá duchovní hodnotu, neboť nutí lidi věřit něčemu, na čem nejsou životně zainteresováni. Cokoli je jim vnuceno, nemohou podržet, a tedy je to pro ně nepoužitelné. Pravá hodnota zázraků je ta, že spouštějí vnitřní duchovní procesy, což může nakonec připravit toho, kdo se snaží vnímat své vlastní rozumové pochody, k tomu, že začne zpytovat jak hodnotu takových zázraků, tak i ustanovených pseudoduchovních a pseudovědeckých náhledů, ať jsou jakékoli.

Jak se tedy postupně otvírá vnitřní duchovní stupeň jedince, ten začíná vnímat svými vlastními pochody duchovní realitu, která nepotřebuje žádného důkazu či zázraků, protože jednoduše je. Avšak přijít k těmto závěrům je obrovským krokem pro ty, jejichž duchovní stupeň byl po tak mnoho tisíců, ba dokonce miliónů let, uzavřen. Proto postup otvírání musí být postupný v malých krůčcích, aby se tak neohrozil sám život duchovnosti. Úplné odhalení úplné pravdy někomu, kdo je duchovně slepý, by se rovnalo jejímu obrácení vniveč.

Zázraky a psychické síly předváděné všemi proroky, Ježíšem Kristem, Swedenborgem a jinými duchovními vůdci včetně několika současných jsou částí tohoto nutného duchovního vývoje v lidském duchovním znovuprobuzení. Jsou povrchní nástroje, které se používají pouze proto, že nejsou k dispozici jiné prostředky vzhledem ke skutečnosti, že vše ostatní bylo zničeno či omezeno z nutného duchovního důvodu. Zázraky samy o sobě nejsou duchovními. Jsou jen přírodními nástroji pro předvedení duchovních sil a ukázání toho, že duchovní zákony předcházejí přírodním. Z hlediska skutečné duchovní svobody v nich nespočívá žádná jiná hodnota. Pravý duchovní význam lze získat pouze vnitřními prostředky, když se jde dovnitř sebe sama a nacházejí se odpovědi na vlastní otázky, jejichž pravdivost se pocítuje bez jakékoli potřeby být přesvědčen mocí zázraků (pokud se tyto zázraky použijí pro tento účel). Ačkoliv může být užití zázraků jako duchovních prostředků pro odstranění problémů v lidském životě na mnoha úrovních pozitivní a prospěšné, takto poskytované

prostředky se neužívají k tomu, aby nutily v zázraky věřit nebo na nich zakládat vlastní duchovní vývoj. Pro skutečně duchovní lidi jsou zázraky a duchovní prostředky jen vnějším potvrzením něčeho, co je vždy známé bez jakéhokoli potvrzení. V takovémto postoji je pravá moudrost.

Z tohoto důvodu ani zázraky, ani psychické síly samy o sobě nemohou cokoli dokazovat. Problémem je, že pseudotvůrci mají tytéž schopnosti vzhledem ke své světaznalosti a ohromným poznatkům, které získali během miliónů let. Mohli tudíž předvádět tolik zázraků a psychického uzdravování jako ti, co přicházeli v dobrém. Tato situace vedla vždy k ještě většímu duchovnímu úpadku lidstva. Falešní proroci a falešní duchovní vůdci byli schopni prokázat vnějšími prostředky „pravdivost“ svých vlastních učení, která pod rouškou „nebeských“ nauk pocházela z pekel.

Jejich schopnosti vytvářet takové zmatky v duchovním světě postupně začala vytvářet nerovnováha. Jak nerovnováha pokračovala, tak se její součástí stala i kompletní likvidace jakékoli duchovnosti na Zemi. Tento následek byl jedním z cílů pseudotvůrců. Úplným zničením života na Zemi chtěli demonstrovat, že Nejvyšší je bezmocný a nemůže proti tomu nic dělat. Takže jsou vlastně daleko mocnější než Nejvyšší. A jsou-li mocnější, pak jsou skutečnými vládci celého Stvoření.

Při uskutečňování tohoto cíle měli na jedné úrovni úspěch, když provedli vpád do intermediálního světa v duchovní dimenzi. Pevně se v tomto světě uchytili a pokračovali v dalším kroku svého plánu. Z pozice, kterou získali ve zprostředkujícím světě, počali přímý útok na stavy a místa nebes nacházející se v těsné blízkosti k tomuto světu. Vytvořili tedy velmi nebezpečnou situaci. Kdyby uspěli v ovládnutí těchto oblastí, celé Stvoření by se zničilo, jelikož na nebeských principech je postaveno vše ostatní.

Je třeba si vzpomenout na to, co o tom bylo řečeno dříve. Nebe - původní duchovní svět - reprezentuje ve svém celku nejnižší stupeň Stvoření, ze kterého Stvoření odvozuje veškerý život, jsoucno a bytí. Bez nejnižšího stupně není žádného stvoření, života, jsoucna, bytí, nastávání, probíhání ani stávání se. Proto takový útok ohrožuje sám princip života a celé Stvoření. Nikdo ve Stvoření by ale nemohl zastavit tento výpad. Jediný, kdo mohl proti tomu něco udělat, byl Nejvyšší. Ale Nejvyšší, jsa v Absolutně pozitivním stavu a Procesu nemohl přímo udělat nic, neboť jakékoli takové úsilí by zcela, beze stop vyhladilo pseudotvůrce. Absolutní láska a moudrost v sobě neobsahují pojem zničení, ale pouze zachování, pokračování a spasení. Proto se stalo nutným pokračování v dalším kroku Jeho/Jejího Velkého plánu pojatého před počátkem času a prostoru.

Aby se mohl dostat do styku se zlem negativního stavu kvůli jeho ovládnutí, bylo pro Nejvyššího nutné podstoupit přímou inkarnaci do třetího stupně čili do fyzického přírodního světa, kde byly tyto negativní stavy a procesy počaty. Jelikož byla planeta Země určena pro tento shora popsany experiment, bylo nutné se na ni inkarnovat. Tato inkarnace proběhla následovně: Nejprve bylo nutno vytvořit vhodné fyzické tělo. Přímé stvoření takového fyzického těla duchovními procesy Nejvyššího by nemohlo být efektivní, protože by v něm nebylo obsaženo nic z negativního stavu. Takto by se minul účel celého plánu. Navíc by takové tělo nemohlo přežít v negativním stavu. Okamžitě by se anihilovalo při ohromném útoku všech spojených negativních stavů. Proto muselo být toto tělo počato přírodními prostředky skrze přírodní lidi. Jedině tímto způsobem mohlo v sobě potenciálně obsahovat všechny důsledky negativních stavů a skrze ně jako mediátora mohl Nejvyšší vstoupit do kontaktu se zlem a být jím pokoušen. Principem je zde to, že negativní stav s jeho zly je možno přemoci jenom skrze vystavení se jemu, tedy pokušením od něho. Není jiný možný způsob ovládnutí

takového stavu. Není-li jedinec něčemu vystaven a není-li tím pokoušen, neví, co to je a jak s tím bojovat a překonat to, tudíž to nemůže porazit a překonat. Když to nemůže porazit, zničí ho to. Jelikož je toto ve všech ohledech univerzální princip a jelikož je Nejvyšší Sám/Sama v Principech, musí dodržovat tytéž principy, neboť On/Ona je fakticky těmito principy.

Křesťanská církev má nyní na základě biblického vyličení za to, že Nejvyšší počal prostředky neposkrvněnými. Podle církve to znamená, že tu nebyl žádný sexuální styk s mužem a Marie byla pannou, když počala od Nejvyššího. Ale tato kalkulace je pokroucením toho, co se vskutku stalo. Tomuto zkreslení bylo dovoleno přetrvávat do současné doby kvůli vnějším podmínkám moderních církví, které stále vyžadují takřka zázračné vysvětlení této události.

Lidské tělo se mohlo pro Nejvyššího vytvořit fakticky jen přírodními prostředky, jinak by nemohlo splnit svou funkci. Bylo absolutně nutné sledovat všechny přírodní kroky početí a vývoje takového těla, jinak by se veškerý účel inkarnace Nejvyššího zcela vytratil. Jinak počaté tělo by nemohlo přežít útoky podniknuté na ně pekly skrze pokušení. Avšak jakmile tělo dospěje do stádia své připravenosti ke zrodu, Nejvyšší do něj vstoupí přizpůsobenou úrovní Svého ducha. Přizpůsobení se musí provést vzhledem ke kondici tohoto těla, aby toto tělo mohlo přežít takovouto intenzivní přítomnost. Jinými slovy to byla takzvaná situace „vstoupení“. Jelikož v duševnosti a duchovnosti toho těla nebylo nic dědičné povahy ať ze strany matky, či otce, je v tomto smyslu možno hovořit o skutečně neposkrvněném početí. Duševnost a duchovnost toho těla byla zcela a úplně z Nejvyššího. Proto Nejvyšší pod jménem Ježíše Krista vstoupil do přírodního stavu: Skrze přírodně počaté tělo.

Ježíš Kristus se objevil ve formě muže kvůli úchylce, která existovala v té době na Zemi vzhledem k postavení ženy. Bylo nutno, aby Sám Sebe ustanovil na principu autority, která byla přijatelná lidem těchto časů. Jinak by Mu/Jí nikdo nenaslouchal. Nicméně přijetím jména Ježíše Krista byly v něm plně a rovně zahrnuty oba principy, jméno Ježíš korespondující s láskou a dobrem reprezentuje ženský princip a jméno Kristus korespondující s moudrostí a pravdou reprezentuje mužský princip. Oba principy musely být v Ježíši Kristu plně přítomné, mělo-li se uskutečnit úplné pokušení všech principů. Za těchto podmínek a v tomto stavu mohl být tedy Nejvyšší pokoušen a mohl poznat povahu zel a negativních stavů potýkáním se s nimi a jejich překonáním jak v Sobě, tak i mimo Sebe. V procesu pokušení ovládl/ovládla všechna zla a nepravdy. Je nutné si pamatovat, že pseudotvůrci věděli velmi dobře, kdo Ježíš Kristus byl, a tudíž Ho/Ji napadli se vší mocí svých zel a nepravd nashromážděných v průběhu miliónů let své existence. Nic nechybělo. Tak tedy mohl Nejvyšší přijít do styku s každým detailem všech zel a nepravd, které existovaly od okamžiku jejich prvního početí lidmi. Jelikož vytváření takových zel a nepravd má vždy stejný zdroj, Ježíš Kristus přišel do styku také se všemi zly a nepravdami, které budou existovat po Jeho/Její odchodu z planety Země.

Jak každý ví, bylo pro Ježíše Krista posledním pokušením na Zemi pokušení na kříži. Jelikož byl pokoušen fyzickou smrtí - výtvořem pekel, umožnilo Mu/Jí to sestoupit do pekel, aniž by je zničil, podřídil si je a ustanovit nad nimi Svou úplnou vládu a obrátit proces správným směrem, tj. k duchovnosti.

Aby se to mohlo vykonat, bylo třeba posbírat všechny pseudotvůrce ze všech míst, ve kterých setrvali a kde se ukrývali, a vyvinout zvláštní stav a rozpoložení, z nichž se stalo zvláštní peklo - známé jen Nejvyššímu, kdož je do tohoto rozpoložení umístil a uzavřel je v něm tak, že by již nemohli mít nikde spojení s žádnými sentientními entitami včetně těch, které jsou na planetě Zemi. Do té doby měli přímý přístup na

Zemi a inkarnovali se do lidské populace ve formě lidských těl či ve formě jimi ovládaných bytostí, jako jsou démoni či zlí duchové, které stvořili za tím účelem.

Od té doby se z tohoto zvláštního stavu či pekla, kde se pseudotvůrci nacházejí, přerušily všechny a jakékoli vlivy, kontakty a spojení. Bylo to proto nutné, že vlastnili ohromné znalosti, psychické a duchovní síly, které nashromáždili a posbírali během 140 miliónů roků. Stavějící na tomto všem vytvořili všemožné typy vychytralých pseudoinvencí, využívající nové tvůrčí počiny Nejvyššího a Jeho/Jejího lidu vcházející neustále v bytí, kradouce z nich a přicházející s novými ničivými výpady proti čemukoli takto stvořenému. Kdyby to mělo pokračovat, byl by každý tvůrčí počín podkopán a využili by jej pro vybudování vychytralejších, účinnějších a úspěšnějších ničivých prostředků. To by mohlo vést k nutnosti anulovat tvořivost. Anulovat tvořivost znamená zastavit život. Tak by se tedy vše zničilo.

V tomto spočívá pravý význam inkarnace Pána Ježíše Krista na planetě Zemi. Účelem této inkarnace nebyla jen spása lidí na Zemi, ale i spása všech dimenzí, světů, vesmírů, stavů a všech jednotlivých sentientních bytostí buď v duchovním, či přírodním jsoucnu a bytí.

Po shromáždění všech pseudotvůrců zároveň s jejich démony a zlými duchy vytvořil pro ně Nejvyšší zvláštní stav, kde jim je dovoleno zůstat, jak dlouho si přejí, třebaš na věky, bude-li to nutné. Tento stav je mimo dosah jakékoliv sentientní entity. Nejvyšší oddělil všechny ostatní lidské duchy od jejich pseudostvořitelů a vytvořil pro ně odlišný stav, který nemá žádný kontakt s pseudotvůrci. Všichni lidé, kteří se v tomto nově určeném stavu nacházejí, jsou zde ze své vlastní svobodné volby, z údobí před třemi až čtyřmi milióny roků až po současnost. Avšak tento nový stav nebyl uzavřen a styk se Zemí bylo kvůli lidské svobodě volby dovoleno udržovat.

Je třeba si pamatovat, že tehdejší lidé na Zemi se ve většině případů ztotožňovali se zly a nepravdami a se všemi druhy negativních idejí svých pseudotvůrců. Skrze toto ztotožnění se tyto ideje staly láskou jejich života. Cokoli se stane něčí životní láskou, stane se jeho životem. Odejmut to od něho znamená smrt. Nemůže se dovolit, aby se tak stalo, neboť ve schopnosti žít, volit, poznávat, uvažovat a rozhodovat je Nejvyšší. Proto, aby se zachránil lidský život, bylo nutné zachovat kontakt s těmi stavy pekel, které byly utvořeny lidmi ze světa té doby, jež počíná původním podvodem, který vytvořili pseudotvůrci.

Náhlé a úplné uzavření zdroje lidské životní identity a lásky, bez ohledu na to, zdali je pozitivní, či negativní, znamená lidi dusit a ochuzovat je o jejich vlastní duchovní atmosféru, která také udržuje jejich fyzický život. Proces duchovního přerodu musí být velmi pomalý, opatrný a svobodný, aby se tak všechny nutné kroky mohly završit tím, že se zintenzivní a projeví se na povrchu každého lidského života pochopení i prožívání všech negativních stavů a jejich zel a nepravd. Tím, že lidé rozpoznají myšlení, cítění a jednání jako zlé, nesprávné a ničivé, začnou se od něho odvracet. Do jaké míry se od něj odvracejí, do té míry otevírá Nejvyšší jejich duchovní stupeň, ve kterém se On/Ona nachází a z něhož se mohou poučit o pravé duchovní realitě.

Takže poté, co Ježíš Kristus završil svoje poslání, bylo událostem na planetě Zemi dovoleno pokračovat jejich vlastním směrem s tím rozdílem, že již nemohl být vykonáván na lidi přímý vliv nejničivějšího stavu pekel pseudotvůrců. Všem lidem byla a je dána velká svoboda a schopnost k tomu, aby v určitém bodě svého vývoje dospěli k pravému uvědomění toho, co se skutečně stalo a proč, a nastoupili cestu návratu k duchovnímu pokroku, pro který byli na počátku stvořeni.

Ukončením vlivu pseudotvůrců a uvedením všech pekel pod kontrolou Nejvyššího ukončil Nejvyšší panování a neomezenou vládu pekel nad člověčenstvem. Nejvyšší skrze Absolutní prozřetelnost předvídá a vhodně poskytuje následky či výsledky toho, co lidé svobodně vyberou. Nejvyšší neustále upravuje, zmírňuje a vyvažuje všechny volby a alternativy na obou stranách. Na tom může být vybudována náležitá základna pro konečné úplné zlikvidování jakéhokoli negativního vlivu pekel na člověčenstvo a na všeuniverzální vědomí. Vykonáním všeho tohoto Nejvyšší úplně zrušil původní plán pseudotvůrců a přeměnil jejich snahu na velké duchovní poučení pro všechny. Výsledek tohoto poučení má nyní nastat a přinést plody. Tato kniha je částí tohoto kroku.

Jak bylo před tím uvedeno, bylo dovoleno, aby po odchodu Ježíše Krista z planety Země vešla v bytí nová zkreslení, pseudonáboženství a období temna. To bylo nutné; aby se přirozenost negativního stavu spojená s těmi, kdo přišli po pseudotvůrcích, mohla projevit do nejzazšího vyjádření. Je nemožné něco zcela zlikvidovat, aniž se to plně projeví a vyjádří. Takže druhým krokem ve snaze přivést lidstvo zpět k duchovnosti bylo dovolení k tomu, aby se shromáždily všechny negativní stavy, které byly vyprodukovány lidmi a jejich pekly od doby, kdy počali existovat jako výsledek podvodu sehraného pseudotvůrci. Takový počín by se nemohl uskutečnit, dokud inkarnace Nejvyššího na planetě Zemi neukončila jejich vliv na veškeré Stvoření a jejich styk s ním. Jakmile se však provedla, mohla započít druhá fáze.

Všem peklům utvořeným v době od návštěvy a odchodu Ježíše Krista bylo dovoleno vykonávat vliv na člověčenstvo kvůli intenzifikaci všech jejich zel a nepravd, aby se mohlo nakonec provést jejich odhalení a likvidace. Tento proces z hlediska přírodního pozemského času trval kvůli lidské přirozenosti dlouhou dobu. Probíhá nyní již skoro dva tisíce roků a dochází ke svému konci.

První hlavní úder na základy tohoto negativního stavu a jeho zel a nepravd a oznam toho, že přichází nový věk, přišel ve formě zjevení, které bylo dáno Nejvyšším skrze Emanuela Swedenborga v polovině osmnáctého staletí.

Ačkoli ani Swedenborga, ani jeho velkolepé pojetí člověčenstvo na Zemi příliš dobře nezná, je toto pojetí obsaženo ve všeuniverzálním vědomí z Nejvyššího. Během posledních dvou set let má veškeré Stvoření k němu přístup a z něho připravují vyšší úrovně lidstvo a veškeré Stvoření na Nový věk. Není důležité, že Swedenborgovo pojetí není lidmi přijímáno šířeji. Prostřednictvím všeuniverzálního vědomí ovlivňuje stále Vnitřní mysl lidí, bez toho, že by si to vědomě uvědomovali. Neustálou přítomností ve Vnitřní mysli lidí vyvolává nutné ideje a způsoby, jakými lidé zvažují a volí být připraveni na to, co přijde.

Ve Swedenborgově pojetí je několik hlavních bodů, které připravují a směřují lidstvo k tomu, aby navždy skoncovalo se všemi svými mrtvými duchovními systémy a všemi monstrózními a hrozivými zvyky a tradicemi, které uměle udržují na živu všechny ty hory zkreslení a veškerého stagnujícího shromažďování:

1. Pojetí toho, že je jen jeden Bůh (užito Swedenborgova pojmu) a že rozdělení Boha na několik Bohů, jako je to v polyteismu, či na Bohy tři, jak je tomu v křesťanství, je ohavností navrženou a uskutečněnou v peklech, aby se zničila pravá duchovnost. Důležitost toho, aby jedinec měl pojetí Nejvyššího byla již v této knize probrána.

2. Křesťanská Bible a jiné; svaté knihy byly uspořádány tak jako celé Stvoření a univerzální stupně - od nejnítěrnějšího k nejzevnějšímu. Proto obsahují niterný, vnitřní a doslovný smysl, které jsou přizpůsobeny chápání veškerého Stvoření. Ne všechny

knihy v Bibli či jiné takzvané „svaté knihy“ obsahují tento smysl, a jsou tudíž zkreslující. Nejvyšší dovolil, aby byly zařazeny do Bible kvůli svobodné volbě lidí a kvůli závěrečnému odhalení toho, jak jsou zkreslení, zla a nepravdy schopny vzít na sebe formu úplné svatosti a tak svádět lidi.

3. Všechna u člověčenstva existující náboženství obsahují důležitá zrnka pravdy, která jsou všeobecně platná. Jimi a skrze ně může být spasen každý, kdo žije dle jejich přikázání bez ohledu na svou víru a na své náboženství.

4. Počátek všech událostí v životě lidských tvorů bez ohledu na to, jak jsou velké či malé nebo jakou mají povahu, je vždy v duchovním stavu dění, a tedy v duchovním světě. Každá osoba je svým duchovním stupněm, ať si je ho vědoma, či nikoliv, taktéž v duchovním a přírodním světě. Takže je každý souběžně obyvatelem obou dimenzí. (Nejsme těly s duchem, ale jsme duchové s těly).

5. Vědomě uvědomělý život není omezen na planetu Zemi, ale každá planeta ve vesmíru je obydlena číjícími entitami, bez ohledu na to, zdali jsou, či nejsou rozeznatelné lidskými fyzickými smysly a jejich fyzikálními přírodními nástroji.

6. Historie lidstva nezačíná u jedné osoby v podobě Adama a jeho ženy Evy. Ale byla zde rasa lidí nepředstavitelné míry vědění, moudrosti, láskyplnosti a duchovnosti, což je popsáno v souvztažnostech jako zahrada Eden, a oni sami jsou popsáni jako lidé zlatého věku. Z nich pocházejí lidé věku stříbrného, bronzového atd., dokud nezačal existovat současný typ lidstva.

7. Druhým příchodem Ježíše Krista se nemyslí ten doslovný na oblacích za zvuku polnic, ale postupné narůstání duchovního uvědomění u každého jedince a otevření jeho niterného duchovního stupně a otevření niterného a vnitřního smyslu Bible. Proto je poslední soud subjektivní, vnitřní a individuální záležitostí. Proto se může odehrát jen v duchovním světě, to znamená ve světě niterností.

8. Pravý význam manželství a sexuality spočívá v duchovním svazku lásky a moudrosti, dobra a pravdy, sexualita a manželské spojení nepřestává s lidskou fyzickou smrtí, ale naopak jí získají vlastní pravý význam, naplnění a úplnost v duchovním světě.

Těchto osm bodů Swedenborgova zvěstování zahájilo proces, který nakonec povede ke konečné likvidaci pseudoduchovnosti, a počátek uzavření vlivu pekel na člověčenstvo.

Kvůli jeho přechodné pozici je Swedenborgova interpretace několika těchto bodů stále poplatná tradičnímu a konvenčnímu myšlení. Bylo to nutné kvůli přípravě a pro ulehčení právě přicházejícího přechodu od starého k novému.

Poté, co byl vytvořen pseudotvůrci jeskynní člověk, pseudotvůrci odešli a pečlivě odstranili většinu stop svého pobytu zde. Planeta Země pak byla uzavřena a vyloučena z galaktické a vesmírné rodiny přírodního vesmíru. Nebyly dovoleny žádné kontakty s ostatními nepozemskými bytostmi, aby se nepoznalo nic o původním plánu. Jen dřívějším předchůdcům lidí na Zemi, kteří opustili Zemi dávno před tím, bylo dovoleno, aby udržovali dohled nad vývojem člověčenstva, aniž by jakkoli zasahovali do lidských náležitostí. Byl vykonáván tak, že nemohl být zjevný žádný přímý vliv na lidský vývoj. To dovolovalo splnění původního plánu.

Jedním ze způsobů, jak znemožnit jakýkoli vztah mezi současnými lidskými tvory a jejich předchůdci, aby nebyli nevyhnutelně upozorněni na některé známky jejich

existence, bylo to, že se pro ně vybudovalo odlišné fyzické tělo. Původně pseudostvoření a současní lidští tvorové byli menší a lehčí a jejich délka života byla značně kratší. Ženská těla byla vytvořena jako slabší a křehčí, aby se žena učinila fyzicky závislou na silném muži. Původně nebylo žádného rozdílu ve fyzické kondici, životní síle a velikosti ženského a mužského těla. Pro zkrácení délky lidského života byly dva důvody: Jeden pocházel od pseudotvůrců. Potřebovali rychlejší obrátky v tom, jak lidé přicházejí do duchovního světa a do jejich stavu, aby se jejich nově vytvořená pekla zalidnila co nejrychleji. Potřebovali svoji vlastní čeládku a své vlastní otroky ze Země, aby pokračovali v hromadění ještě větší moci svých zel a nepravd, aby tak výpad na všechny duchovní hodnoty mohl být daleko účinnější. Druhý důvod pocházel ze soucitu Nejvyššího. Zkrácení lidského života bylo dovoleno proto, aby se tak zkrátilo strádání a utrpení lidského fyzického života v přírodním světě a namísto toho se prodloužil život lidí ve zprostředkujícím světě kvůli poskytnutí větší příležitosti a delší doby k tomu, aby se vykonaly lepší volby ohledně vlastní budoucnosti. Již dříve se vylíčkovalo, že bylo dovoleno načas odstranit veškeré vědomé vzpomínky lidských tvorů ohledně Velkého plánu Nejvyššího a podvodného počínání pseudotvůrců. Bylo nutné tak učinit, aby Plán mohl být úspěšný.

Ale jak současná bláznivá lidská historie končí, je nyní dovoleno zjevit určité věci o tom, co se skutečně událo a proč.

První náznaky tohoto se objevily ve Swedenborgových spisech. Z některých jeho úryvků ohledně Nejstarší církve, jak ji nazýval, je zřejmé, že je tu něco navíc k tomu všemu, co mu bylo umožněno zjevit a co jsou lidé schopni si představit či poznat. Avšak v době Swedenborga ani on ve své přírodní kondici, ani lidé jako celek nebyli připraveni pro plné pochopení toho, co se stalo a proč; Swedenborg to tvrdil opětovně a znovu. Nyní ale čas uzrál a člověčenstvo je připraveno poznat pravdu o těchto událostech kvůli potřebám dalšího duchovního kroku, který nastupuje. Jak už bylo mnohokrát výše uvedeno, je tato pravda - zjevená v obsahu této knihy - přibližná a existuje přesahující chápání všeho uvedeného. Některé aspekty těchto událostí nejsou ještě připraveny ke sdělení. Nejprve je nutno získat porozumění ve světle současně zjevované pravdy, aby člověčenstvo nakonec mohlo dospět k vyššímu chápání.

V tomto ohledu může každý jasně vidět, jak člověčenstvo postupně upadalo z úplné duchovnosti do nižší duchovnosti některých přírodovědců a jejich následovníků a vyznavačů a do pseudoduchovnosti všech náboženství a lidských systémů a jejich členů, následovníků a vyznavačů.

V tomto bodě je nutné zvážit, proč se takové věci staly a proč Nejvyšší dovolil, aby se staly. Pro tato „proč“ je několik důvodů:

1. Pravá duchovní, duševní a fyzická přirozenost jakékoli číjící entity je založena na principech svobody a nezávislosti a schopnosti volit vzhledem ke svému Stvořiteli. Pravá esence a substance duchovní lásky, která je v Absolutním stavu v Nejvyšším, má takovou povahu, že vyžaduje poskytnutí možnosti volby každému, aby přijal tuto, lásku a jejího Původce, či je odmítl. Povaha vzájemnosti pravé duchovní lásky je jejím živobytím a životem.

Není-li sentientní entitě poskytnuta tato možnost volby, neexistuje žádná vzájemnost. Chybí-li vědomost takové možnosti volby, sentientní entita přestává být číjící entitou. Čivost se ustanovuje schopností chtít, přemýšlet o své vůli a konat volby z odlišných alternativ v souladu s vlastní svobodnou vůlí. Bez těchto podstatných součástí by se taková entita neodlišovala příliš od zvířete, které je ovládáno vrozenými instinkty, ne vlastní volbou. Z tohoto rozpoložení by se nemohlo odvodit žádné pojímání a

sebeuvědomění. Kdyby tu nebylo žádné pojetí něčeho, nemohlo by se realizovat jakékoli sebeuvědomění. Kde není sebeuvědomělosti, není vědomí jakékoli hodnoty. Takový život by neměl význam.

Jelikož základna vztahu mezi Stvořitelem a Jeho/Její Stvořením spočívá na týchž principech, jakými Stvořitel působí, je nutné vložit do každé číjící entity vědomí, že může ze své svobodné vůle kdykoli odmítnout či přijmout cokoli, co se jí nabízí. Toto je hlavní prostředek, kterým všechny uvědoměle vědomé entity ustanovují pojem sebe sama a představ sebe sama. Toto uvědomění a vytváření idejí je neustále udržuje tím, čím jsou.

Idea schopnosti odstoupit od přijetí duchovnosti a neoplácet nabízenou lásku a všechny ostatní dary Nejvyššího v sobě obsahuje možnost pro rozvoj negativního stavu. Nejvyšší je - jak se neustále zdůrazňuje - Absolutním pozitivním stavem a Pozitivním procesem. V takovém stavu či procesu nemohou být samy o sobě přítomny žádné negativní ideje. Možnosti pro vývin těchto idejí, když se zaujme nějaký jiný stav, se v pozitivním stavu předvídají. Láska buduje vše především na svých vlastních principech svobody, nezávislosti a volby. Bez možnosti volby není lásky. Na základě těchto principů musí jeden poskytnout druhému příležitost říci „ne“ či „ano“. Tím, že se řekne „ano“, se stvrzuje láska a potvrzuje pozitivní stav. Tím, že se řekne „ne“, udržuje se láska také svou povahou respektující něčí volbu (jedině pravá láska může tolerovat „ne“ kvůli lásce, jinak by to nebyla láska) - a pozitivní stav je tak svou negací vždy tím více potvrzen.

Kvůli těmto skutečnostem není možné považovat Nejvyššího či pozitivní stav za tvůrce negativního stavu, neboť v pravém stavu lásky neexistuje žádný takový pojem. Je tu jen svoboda volby. Moudrost této lásky jde o krok dál při ustanovení zákona, že každá volba vede nevyhnutelně ke svým důsledkům. Toto je samou povahou volby. Kdyby nebylo žádných důsledků, nebylo by žádného potvrzení volby. V potvrzení volby je potenciál produkce negativního stavu. Schopnost volby je sama o sobě principem čisté lásky. Není tu samo o sobě nic negativního. Avšak jakýkoliv souhlas s nějakou volbou může přinést plody jen svými důsledky. Tyto důsledky mohou obsahovat negativní elementy, aby se tak potvrdilo, že takové volba byla skutečně učiněna. Schopnost takto konat je z Absolutní lásky. Jedině pravá láska může tolerovat takovou situaci. „Neláska“ není schopna tolerance a nutí každého k přijetí toho a k víře v to, co ona chce, a ne toho, co chce či potřebuje někdo druhý.

Z toho je možné jasně vidět, pokud se chce, že tolerance negativního stavu je akt čisté lásky kvůli zachování nejhodnotnějšího principu všech sentientních entit – svoboda volby. Touto svobodou jsou tím, čím jsou, a jí se potvrzuje skutečná láska. To je jeden z důvodů, proč je dovoleno zlu, aby se projevilo, a proč se věci dějí tak, jak je tomu na planetě Zemi.

2. Abychom měli nějaké pojetí důsledků, je nutné je zobrazit příkladem. Je třeba znát důsledky volby před tím, než se učiní. Volba naslepo není volbou a neobsahuje v sobě pravou svobodu. Jestliže by sentientní entita neměla znalost důsledků takové volby, nemohla by volit. Jestliže by nemohla volit, postrádala by sám svůj život. Proto musí být zobrazeny důsledky jakékoli volby se všemi jejich výsledky.

Je to univerzální zákon, že každá idea samou svou povahou v sobě obsahuje všechny své důsledky a následky. Je také univerzálním zákonem to, že jakmile jakákoli idea či myšlenka vyvstane v jakémkoli procesu myšlení, má sklon k vlastní aktualizaci a seberealizaci v konkrétní životní formě skrze své následné kroky, dokud nenastane se svými důsledky a následky v přírodním kroku a jeho přírodním stupni. Ilustrativní

povaha takovéto ideje se projevuje v aktualizaci jejich důsledků a následků na přírodní úrovni. Jakmile se taková idea zobrazí ve svých důsledcích a následcích, stává se základnou pro srovnání dvou či více možností volby. Nyní bude každá číjící entita znát, co se volí, Svoboda volby je proto navždy zachována. To je jedním z důvodů, proč je dovoleno, aby se objevil negativní stav.

3. Aby se mohly učinit výběry, musí být k dispozici RŮZNÉ duchovní okolnosti, stupně a úrovně, z nichž je možno volit. Kdyby Nejvyšší dovolil pouze jednu duchovní úroveň či kondici v jsoucnu a bytí, nemohly by se učinit žádné volby. Jeden by navždy vězel v jednom rozpoložení či stavu. Taková situace nemůže vytvářet jakýkoli pravý život a základnu oplácení či přijetí jakékoli lásky či něčeho podobného.

Taková situace by byla nemoudrá. Jelikož je Nejvyšší zároveň Absolutní láskou i Absolutní moudrostí, On/Ona v této moudrosti dovoluje volby z mnoha úrovní, stupňů a rozpoložení. Odlišnosti v duchovních úrovních se projevují v přírodní úrovni jako konflikty. Povaha hmoty je taková, že cokoli odlišné v duchovním stavu událostí se pociťuje a prožívá v přírodním stavu konfliktním způsobem.

Odlišnosti v duchovních úrovních se v pozitivním stavu nepociťují jako konflikty, ale jako velká příležitost poznat něco nového. Tato situace se projevuje a odráží v přírodním stavu a koresponduje s odděleností, která vytváří úzkost - tedy negativní stav.

Musíte si uvědomit, že pravá povaha hmoty je taková, že nechce měnit svůj stav, ale chce být neustále absorbována sama sebou, padajíc sama na sebe. Cokoli, co ruší toto rozpoložení, se vnímá jako nepříjemné a nežádoucí. Protože duchovní svoboda je však založena na existenci početných duchovních úrovní a kondic, jsou rozdíly mezi nimi v přírodním stavu pojímány či pociťovány jako rušivý faktor, odtud tedy pochází negativní stav.

Jak si vzpomínáte, k tomu, aby se stvořil fyzický Vesmír, bylo nutné jej dát do pohybu vytvořením ohromného energetického a silového popudu Absolutní lásky a Moudrosti Nejvyššího. Bez tohoto popudu by zůstal beze změn ve stejné sebe - absorbující a do - sebe - padající kondici navěky. Takové rozpoložení by likvidovalo možnost volit, neboť zobrazení důsledků voleb se může projevit jen na úrovni přírodní hmoty. Její povahou je být konkrétní a pevnou. Přírodní úroveň je tedy konkrétní a pevnou bází pro toto zobrazení. Především bylo všechno jako hmota, dimenze, kondice, kroky a ostatní s nimi spojené stvořeno pro sentientní entity a jejich volby, a ne opačně. Sentientní entity nebyly stvořeny kvůli tomu. Prostředí je tu kvůli někomu; nikdo tu není kvůli prostředí.

Takový výběr mezi mnoha duchovními úrovněmi a rozpoloženími je také základnou pro možný věčný růst. Kdyby existovala jen jedna úroveň, vedlo by to ke stagnaci a neproduktivitě a nevyvolávalo by to a nepodporovalo žádnou tvůrčí snahu. Stagnace, vlastní existenci pouze jediné kondice, by vedla k duchovní smrti.

Avšak sentientním entitám se musí dát možnost volby tohoto růstu či této stagnace. Aby se mohlo volit, je nutné dovolit zobrazení důsledků obého: Pokroku a růstu či stagnace a duchovní smrti. Principy stagnace je možné zobrazit na přírodní úrovni hmoty. Její povaha je především stagnující. Pravá duchovní úroveň nemůže být takové povahy. Její povahou je neustálý pokrok. Proto se toto zobrazení musí poskytnout na přírodní úrovni, kde je toto rozpoložení vrozené jejímu stavu.

Toto je tedy to, proč je negativnímu stavu jako stagnaci se všemi jeho smrtelnými

důsledky a následky dovoleno, aby nastal.

4. Sentientní život by neměl žádný význam; kdyby obsahoval jen uniformitu. Nekonečná rozmanitost zkušenosti, pozic, stavů a úrovní, dimenzí a sentientních entit dokazuje bez stínů pochybnosti, že pravý smysl sentientního života spočívá v jeho potřebě a schopnosti být vystaven nekonečným možnostem objevování, poznání a sdílení. Jednotlivý stav, jediné rozpoložení či jedna úroveň nemohou poskytnout takovou příležitost a naplnit tento smysl. Ale musí se též zobrazit na příkladech důsledky a následky objevování, poznávání a sdílení či zdržení se těchto možností, aby se motivovala taková potřeba a motivoval se takový význam.

Protože ilustrativní a konkrétní povaha fyzické úrovně je tím nejlepším a nejvhodnějším místem těchto událostí, stává se přírodním jevištěm, na němž se vše odehrává. Proto se vše zde na planetě Zemi odehrává v konkrétní podobě. Protože se všichni zúčastnění v tomto ději účastní ze své svobodné volby, jsou bez ohledu na to, zda jsou, či nejsou si toho uvědoměle vědomi, za cokoli, co se odehraje v jejich životech, bez jakékoli výjimky plně, zcela a naprosto zodpovědni.

5. Stav a proces jsoucna a bytí jakékoli sentientní entity je relativní pouze k Nejvyššímu, kdož jest Absolutním. Proto je možno získat sebeuvědomění, sebepojímání a představu sebe sama jakékoli sentientní entity jedine srovnáním. Jeden se srovnává se všemi ostatními a všichni ostatní se porovnávají s ním. Tudiž musí být každá čijící entita jedinečná a neopakovatelná. Výsledkem toho je, že jakékoliv stavy, kondice a zkušenosti této sentientní entity musí být také jedinečné. Dva stejné zážitky a jejich obsahy by byly jen jedním, nemohlo by se z toho udělat žádné srovnání. Není-li žádného srovnání, není možné ani žádné sdílení. Nebylo-li by žádné sdílení, nemohla by existovat žádná základna lásky. Bez takové báze by nemohla existovat svoboda volby. Bez svobody volby by nemohla existovat žádná vědomě uvědomělá entita.

Povaha tohoto srovnání vyžaduje, abychom měli příležitost volit, prožívat cokoli vůbec, či zakoušet jen jedinou zkušenost - to jest neprožívat nic. Stav nižádné zkušenosti je zakoušením nezakoušení ničeho. Protože je to úplně negativním stavem, má to své důsledky a následky zcela negativního charakteru.

Abychom měli skutečné srovnání všech zkušeností, musíme mít na výběr zkušenost žádné zkušenosti. Jedině s takovou možností volby se může uskutečnit skutečné srovnání a získat pravá jedinečnost samého sebe s jeho jedinečnými zkušenostmi. Aby se poznaly důsledky a následky takové situace na vlastním sebepojetí a životě, je nutné je zobrazit užívajíc konkrétních příkladů. Protože konkrétnost je přirozená fyzickému stavu, stává se tento stav skutečným jevištěm pro toto zobrazení.

6. Vzhledem k relativnosti povahy každé sentientní entity k Absolutnímu Nejvyššímu je skutečné pochopení účelu života možno získat jen s pomocí příkladů a zobrazení. Jedině v Absolutním stavu a Procesu je možné cokoli pochopit přímo bez jakýchkoli příkladů či zobrazení.

Aby se mohlo získat pravé pochopení účelu veškerého Stvoření, je nutné zobrazit tento účel v relaci k příkladům bezúčelného podnikání. Není možné získat pojem účelovosti bez srovnatelných stavů, v nichž není žádný účel. Negativní stav sám o sobě nemá žádný účel. Jeho účelem je zničit cokoli pozitivní a účelné, a to není žádným účelem. Takový stav skrze své negativní následky a důsledky živě zobrazuje povahu pravého účelu života. Protože je konkrétní a ilustrativní představování těchto důsledků a následků doménou přírodního stupně, stává se tento stupeň jejich

přirozeným vyjádřením.

Takže negativní stav se všemi jeho zly a nepravdami slouží nakonec dobrému účelu. Jelikož jsou všichni účastníci v tomto dění z vlastní svobodné volby, jsou plně zodpovědni za všechna strádání a utrpení, která patří k takovému rozhodnutí.

7. Před tím, než Nejvyšší stvoří jakoukoli sentientní entitu, je v ideách jsoucna bytí v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího poskytnuta příležitost, aby se rozhodla, zdali chce vstoupit do jsoucna a bytí. Nikdo není nucen k tomu, aby takové rozhodnutí udělal, nebo neudělal. Důsledky a následky tohoto rozhodnutí jsou v povaze této ideje. Ke zvážení jsou tedy k dispozici všechny důsledky a následky do nejmenšího detailu. Je tu též plně přítomna a uvážena nutnost vymazání vědomé paměti takového rozhodnutí. Je tu plně pochopen, prozkoumán, přijat či odmítnut účel, cíl a smysl inkarnace takové ideje do vědomě uvědomělé entity.

Aby sentientní entita mohla mít vhodnou a správnou základnu pro jakékoli rozhodnutí, musí se poskytnout obě alternativy. Kdyby tu byla jen jedna možnost pozitivní, nebyla by tu vůbec žádná alternativa. Za této situace by se nemohlo učinit žádné rozhodnutí.

Proto je nutné povolit, aby se objevila alternativa k pozitivnímu stavu se všemi svými důsledky a následky. Jelikož taková idea nemůže vycházet z Nejvyššího, je dovoleno, aby vyvstala v nanejvýš relativním a vzdáleném stavu vzhledem k duchovnosti - přírodním stavu, kde se může počít kvůli povaze fyzicky konkrétní a stagnující kondice v tomto stavu. Protože jakákoli takto počatá idea přichází z myšlení, má sklon se v přírodním stavu aktualizovat a stát se něčím konkrétním. Tak se tedy může zobrazit jakékoliv případné čivé entitě idea negativního stavu, aby mohla učinit správné rozhodnutí.

Takže se přírodní stupeň v podobě lidí planety Země stal základnou a podkladem takového rozhodování a vybírání, které se koná s plným a úplným vědomím odpovědnosti za toto vše.

8. Přírodní kondici hmoty je implicitní forma konkrétnosti a fixnosti. Taková podoba zabraňuje jakékoli změně. Je nutné mít takovou formu, aby se v kontrastu k ní mohla stát reálnou jakákoli změna či progres. Jakákoli změna či jakýkoli pokrok může nastat jedině ve srovnání se žádnou změnou či žádným pokrokem. Díky své pevné a konkrétní formě může být hmota užita jako základna pro konkrétní zobrazení všech nutných příkladů voleb a jejich důsledků a následků. Bez této formy by se nemohla učinit žádná volba, a tudíž by nemohla existovat žádná sentientní entita.

Jelikož je celé Stvoření relativní k Absolutnosti Nestvořeného Nejvyššího, může nastávat, probíhat a stávat se jen ve srovnání s nenastáváním, neprobíháním a nestáváním se. Konkrétní zobrazení takové situace je možné pomocí přírodního stupně, který je nejzazším vyjádřením tohoto nenastávání, neprobíhání a nestávání se. Ten není naživu, a tudíž ve skutečnosti nikdy nemůže nastávat, probíhat a stávat se.

Absolutním kontrastním přirovnáním k takovému jevu je Nejvyšší, kdož jest Absolutně naživu, a tudíž ve svém Absolutním bytí naživu On/Ona nenastává, neprobíhá a nestává se. Nejvyšší je Jedním, kdož vždy jest. Hmota je jedinou věcí, která nikdy není. Takové srovnání opaků umožňuje tedy jakékoli nastávání, probíhání a stávání se. Z toho je možno zvolit mezi dvěma alternativami: Být stále více naživu přibližováním se stále více k Nejvyššímu, nebo být méně a méně naživu přibližováním se více a více úrovni hmoty. Obě alternativy přinášejí své důsledky a následky. Tyto důsledky a následky jsou neustále ilustrovány živými příklady a událostmi vyskytujícími se na

planetě Zemi. Jak se uvedlo před tím, byla Země a její lidé z jejich svobodné volby určeni hrát tuto roli ve všeuniverzalitě.

Veškeré strasti, utrpení, ničení, kalamity, pohromy, války, projevy nenávisti, agrese, nepřátelství, nemoci, nepříjemnosti, nehody, kriminální činy, perverze a všechny ostatní negativní a zlé věci, které lidé na planetě Zemi ze své svobodné vůle zakoušejí, jsou všemu Stvoření živými příklady důsledků a následků negativních voleb a zobrazují v přírodní formě to, jaká jsou pekla ve skutečnosti. Zkušenost pekel v jejich duchovní podobě není Stvoření přístupná, kvůli tomu, že má spojení pouze se Zemí a jejími lidmi, a kvůli jejich souvztažným činitelům a vztahům.

Nic v pseudoduchovním pekle nemůže korespondovat s ničím v duchovním světě, a tedy jeho pravý smysl nemůže ostatní Stvoření chápat, a tedy z něj nelze dosíci žádného poučení.

Avšak obyvatelé pekel jsou lidé a pocházejí z lidí Země (z jejich svobodné volby) a cokoli se zosnuje v duchovním stavu, okamžitě se konkretizuje v přírodní úrovni na planetě Zemi. Z těchto konkrétních ilustrací souvztažnosti pekelné pseudotvořivosti, která se jinak nedotýká nikoho jiného a nemá význam pro nikoho jiného mimo tento stav, se stane pravý smysl pekel zřejmý všem ve Stvoření. Tedy je podán příklad. To umožňuje každému, aby učinil náležitou volbu a vybral si správnou alternativu podle své vlastní svobody a nezávislosti.

10. Jedním z principů života je to, že cokoli kdo miluje, stává se to jeho životem. Takže láska jeho života je samým jeho životem. Tento princip platí v absolutním smyslu. Kdyby tomu tak nebylo, nemohl by nikdo mít život a život by byl v situaci, kdy by se nemohl prožívat jako něco reálného.

V tomto výroku je paradox, dilema: Aby negativní stav existoval, je nutné uskutečnit jeho existenci tím, že se miluje. Nic nemůže skutečně existovat beze své Lásky. Proto se musí milovat vlastní životní volba, pokud tato volba vůbec existuje. Iluze jakékoli zkušenosti není žádnou zkušeností, ale je to sebeklam.

Aby se kvůli možnosti volby zakusil negativní stav, musí být skutečným, a ne pouze iluzorním či zdánlivým. Z toho důvodu se musí milovat a udržovat. Jedině taková situace je schopna vytvořit skutečné poučení. Není možné se poučit z čehokoli iluzorního. Jedinou věcí, o které se poučí z iluze, je ta, že tato iluze neexistuje. A tedy nenastává žádné poučení.

Z tohoto lze vidět nesprávnost některých učeních existujících na planetě Zemi, že zlo, pekla a veškerý negativní stav jsou jen iluzí. Jaký je to ohromný sebeklamný způsob neexistence ! Zavržení skutečnosti zla a pekel je výtvořem a touhou samotných pseudotvořivců a jejich pekel, aby se tak nemohla dostat do pozornosti a uvědomělosti lidí a lidé by se nemohli zabývat ideami či pocity majícími vztah k čemukoli zlému a nesprávnému. To je ovšem ďábelská metoda, jak zakořenit zlo a nepravdu do jejich života.

Aby se mohl poskytnout skutečný ilustrativní příklad takové lásky ke zlu v konkrétní formě, takže by se mohly uvidět jeho důsledky a následky, bylo nutné dovolit, aby láska ke zlu byla také skutečná. Jinak by se z ní nedal získat žádný užitek. Iluze lásky ke zlu by nemohla mít žádné zřejmé důsledky pro kohokoliv rozpoznatelné. Za takové situace by se nemohla vytvořit svoboda volby a nemohly by se spatřovat žádné alternativy. Jelikož všechny konkrétní ilustrace a příklady jsou možné jen v přírodním stavu, uskutečňují se v přírodním stupni, reprezentovaném na základě svobodné volby

planetou Zemí a jejími lidmi v jejich pozici v uspořádání duchovní organizace.

11. Hierarchie duchovního uspořádání je taková, že všechny zkušenosti v rámci její struktury bez ohledu na to, jak negativní či jak pozitivní se zdají být, jsou v ní včleněny tak, že nakonec slouží účelu dobra a posilují toto uspořádání.

Lidé na planetě Zemi v průběhu veškerých svých minulých i budoucích dějin volili a budou volit ze své svobodné vůle obsazení takového místa v této struktuře, které umožnilo a umožní všem ideám, alternativám a volbám tohoto uspořádání, aby se zobrazily na živých příkladech v konkrétnosti a farnosti jejich reprezentace.

Volba se respektuje oje jí dovoleno setrvat tak dlouho, jak si to kdo přeje. Aby to mohlo trvat navěky a kdokoli by si mohl zvolit udržovat lásku ke svým zlům navždy, bylo nutno povolit existenci pekel, kde je taková věčná existence možná. To neznamena, že je třeba setrávat v této lásce navždy. Možnosti volby a alternativy jsou vždy přítomny dokonce i v peklech a je možno změnit svou lásku kdykoli, kdy to někdo chce ze své vlastní svobodné volby. Znamená to tedy pouze, že se zde může setrvat navěky a že nikdo není nucen ke změně.

Takové ilustrace a příklady je nutné mít neustále na mysli, aby se v jakékoli sentientní entitě neusídlila ani idea vynucování změn, ani idea nutnosti setrávat v jakémkoli stavu navěky. Obě ideje by mohly ohrozit sám život jakékoli sentientní entity.

Se svým životním stylem a svými pekly v duchovním světě jsou lidé na Zemi živým příkladem a důkazem existence takového uspořádání. To neustále poskytuje komukoli bezpečí a jistotu v tom, že může v jakékoli situaci změnit své volby, alternativy a možnosti. Nic není trvalé s výjimkou vlastní možnosti volit. Taková je povaha Absolutní lásky Absolutní moudrosti Nejvyššího.

12. Úplnost a plnost jsoucna a bytí tohoto jednotlivého cyklu času a toho, co reprezentuje v souhrnné celistvosti veškerých dob od věčnosti do věčnosti, by nemohla být možná bez existujících poměrů na planetě Zemi. Přímá inkarnace Nejvyššího do Jeho/Její tělesné plnosti Ježíše Krista a méně plná a přímá v několika dalších duchovních vůdcích na planetě Zemi umožnila všemu Stvoření získat konkrétní zobrazení toho, jak skutečně působí pojetí nepodmíněné Absolutní lásky a Absolutní moudrosti.

Bez této inkarnace by žádná taková idea nebyla rozpoznatelná a pochopitelná. Bez ní by se nemohla ustanovit žádná základna pro ztotožnění se s vlastním sebepojetím a pro přibližování se k Nejvyššímu. A to by mohlo vést k prázdnému pojmu toho, jaké je to být jako Nejvyšší. Taková situace by mohla odstranit jakoukoli motivaci pro to, aby se Stvoření snažilo o nepodmíněnou lásku a moudrost.

Tím, že Nejvyšší na sebe vzal na planetě Zemi lidskou přírodní formu, stal se rozpoznatelným, viditelným, přístupným, hmatatelným, milovatelným atd. V Jeho/Jejím předešlém stavu to nebylo možné a proveditelné vzhledem k jakékoli čijící entitě, neboť tento stav postrádal konkrétní spojující linku k Jeho/Jejímu Stvoření skrze pevnou přírodní přirozenost. Z toho důvodu bylo nejprve nutno stvořit zvláštní stav a rozpoložení, jímž by se mohla založit tato spojující linka.

Jestliže by se negativnímu stavu na planetě Zemi nepovolilo existovat, nevznikla by nikdy pro Nejvyššího žádná nutnost, aby se zde inkaroval. Bez tohoto by se účel, cíl a smysl tohoto časového cyklu zcela vytratil. Spojující linka vytvořená inkarnací Ježíše Krista by se neustanovila a celé Stvoření by nakonec bylo zničeno.

Toto je hlubší, vyšší a mystičtější odpověď na otázku, proč existuje taková situace na planetě Zemi. Aby se získal její plný dopad, musí se na ni pohlížet z hlediska vyšší perspektivy než z úrovně lidské vědomé mysli.

13. Veškeré Stvoření od věčnosti k věčnosti bylo, je a bude schopno mít prospěch z těchto zkušeností bez nutnosti je opakovat někde jinde či někdy jindy v budoucím časovém cyklu. Kvůli své přítomnosti ve všeuniverzálním vědomí z Nejvyššího budou vždy k dispozici ve vší své celistvosti pro poučení, srovnání, prožívání a pro možnost volby. Nikdy se neztratí. Nyní jsou tedy přítomny všechny alternativy a pokrok z jedné duchovní úrovně a kroku tohoto časového cyklu může probíhat dle plánu. Může nastat a ihned nastane počátek dalšího kroku v dějinách člověčenstva.

Nutnost takových zkušeností, jak je reprezentují dějiny člověčenstva, ospravedlňuje plně z hlediska své věčné hodnoty toleranci a svobodomyšlnost od Nejvyššího. Obzvláště to platí proto, že nikdo nebyl nucen k účasti v těchto zlech, aniž by si zvolil tak učinit zve své svobodné vůle.

Jako vše před tím zjevené, tak i odpověď na otázku „proč“ má přesahující chápání. Vzhledem k tomuto - přítomnému ve třinácti bodech. Avšak člověčenstvo ještě není v této době připraveno plně pochopit jeho smysl. Pro tuto dobu a tento jednotlivý krok je současné chápání a nahlížení zjevené v této knize nevhodnější a nejsprávnější.